

Osin Đặc Biệt

Contents

Osin Đặc Biệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	11
4. Chương 4	18
5. Chương 5	27
6. Chương 6 The End	32

Osin Đặc Biệt

Giới thiệu

1. Nó: trịnh kim thư. 17 tuổi. Gia thế: nghèo ko tả nổi mồ côi ba mẹ từ nhỏ ở chung vs bà ngoại sống nhờ công việc làm thuê và bà ngoại làm osin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/osin-dac-biet>

1. Chương 1

Chap 1:Giới thiệu nhân vật

1.Nó: trịnh kim thư. 17 tuổi.

Gia thế: nghèo ko tả nổi mồ côi ba mẹ từ nhỏ ở chung vs bà ngoại sống nhờ công việc làm thuê và bà ngoại làm osin

Tính tình: xinh gái khi mà được cải tạo, khuôn mặt đáng yêu, mạnh mẽ do số phận đã khiến nó trở thành như thế nhưng thực ra bên trong lại vô cùng mềm yếu

Về học tập ngu ko thể tả nổi nhưng vô cùng thông minh về việc bày trò vs ông chủ của mình.haha

2.Hấn: Phạm quốc huynh anh. . 17 tuổi

Là thiếu gia con nhà giàu đẹp trai và là ông chủ của bà ngoại nó và sau này thành ông chủ của nó.

Là hotboy của trường GOLD STAR học giỏi thông minh tài ba..nhưng hình như thích sự cô đơn và gét đông vui náo nhiệt

3.La cát thăng. 17 tuổi

Là hot boy của trường GOLD STAR đối đầu vs huynh anh thông minh tài giỏi đáng yêu ko lạnh lùng như huynh anh ko thích sự cô đơn mà thích vui vẻ náo nhiệt

4.Mai nhược vân anh: nỳ cũ của huynh anh.17 tuổi..nhà cũng giàu đánh đá kênh kiệu

Là hotgirl của trường nhưng sau này bị đánh bại bởi ai đó...thành tích học tập cũng tạm được ko ngu như nó...

Chap 2:

Nó vội mở cửa vào nhà thì thấy bà đang nằm trên giường ...nó chạy đến gần bà hơn thấy bà đàm đìa mồ hôi nó rất lo lắng:

- bà ơi bà có sao ko ạ? Cháu đưa bà đi bệnh viện nha?
- Bà nó nói bằng chất giọng mệt mỏi: bà ko sao cháu đừng lo...
- Bà ntn mà bảo ko sao ..nó như đã khóc
- Bà ko sao thật mà? nhà mình làm gì đủ tiền đi bệnh viện hả cháu? hôm nay bà còn phải đi làm nữa?
- Bà...nó nhìn bà mà nước mắt cứ rơi...rồi nói tiếp
- Bà ntn rồi làm sao mà đi làm được bà xin nghỉ đi..
- Ko được cậu chủ khó tính lắm sẽ ko cho bà làm nữa đâu?
- Làm gì có chuyện đó (nó bức bối)...có phải cái máy đâu mà làm ko nghỉ bà cứ nghỉ đi cháu đi xin cho...
- Bà nó nhìn nó mỉm cười rồi lại ho lên làm nó lại càng lo lắng...và nó quyết định đưa bà đi bệnh viện mặc dù tiền của nó ko đủ...nhưng nó phải làm thôi...ko thể để bà ntn được..

TẠI BỆNH VIỆN

Sau khi nó đưa bà vào viện bác sĩ khám cho bà nó và kết quả là:

- nó hỏi hỏi: bác sĩ bà cháu sao vậy ạ?
- Bác sĩ tháo khẩu trang ra và lắc đầu: bà già rồi nên mắc bệnh là ko tránh khỏi..bà chỉ bị cảm thôi nhưng cần phải nhập viện
- Nó há hốc mồm : bao lâu ạ?
- Khoảng hơn 1 tuần ..
- Nó ấp úng..dạ..vâng ạ..

Vậy là nó đưa bà vô nhập viện bằng tất cả số tiền mà nó có...rồi nó hùng hổ đến tìm tên hắc ám địa chủ vô nhân tính kia...

Chap 3:

TẠI BIỆT THỰ NHÀ HẤN:

Nó nhón chuông...mãi mà chẳng thấy ai ra mở cửa.đối vs nó việc trèo vào là điều ko thể ko thể...nó trèo vào trong mặc dù tường biệt thự là khá cao..nó chụm mà...nó nhảy xuống trước 1 bãi cỏ xanh hếch mặt lên :

- ta là ai chứ? tường ntn chỉ có mất chộm là chắc?haha..

nó nhìn ngó ngác khắp xung quanh ko thấy ai rồi nhẹ nhàng đi vào trong...nhà thật là đẹp nó cứ nhìn cho thỏa mắt mà quên mất nhiệm vụ...

- Ơ..mình quên mất..

rồi nó lên tầng đi tìm tên chủ nhà kia...đi tìm từng phòng 1 mà chẳng thấy ai..cho đến khi nó đứng trước 1 phòng có cánh cửa rất to..nó đẩy cửa vào..nhìn xung quanh nhưng cũng chẳng có ai..nhưng thấy đồ con trai tung trên sàn nó bước vào ngó xung quanh để tìm người nhưng cũng chẳng thấy ai tự nhiên nó nghe tiếng hát đằng sau lưng và tiếng mở cửa...clạch nó mau chồm vào trong cái tủ gần đó...trong tủ mọi thứ tối om nhưng nó vẫn để 1 khe hở đủ để nó nhìn thấy bên ngoài...nó thầm nghĩ..

- chết tiệt cái tủ quần áo ko thôi mà to như cái nhà mình vậy...

nó tiếp tục nhìn ra ngoài thì thấy 1 tên con trai ko mặc gì cả chỉ có cái khăn quần phần dưới nó sợ hãi quay mặt đi...mặt nó đỏ ửng lên...

- cái trò gì thế này>a ta bị điên rồi

nó lại tiếp tục quay ra nhìn ko biết vì sao? tên con trai này có thân hình vạm vỡ rất chuẩn...nó như bị hấp hồn vậy cứ nhìn cho đến khi tên con trai đó đang tiến về phía cái tủ nó đang chồm...

nó loay hoay ko biết làm thế nào nữa..

- chết rồi làm sao đây...

nó nhắm mắt lại lấy hết sức lực đẩy tủ ra và hét ầm lên... nhưng thật ko may a ta đã trước nó 1 bước a ta kéo cánh cửa tủ trước nên nó mất đà bị ngã nhào ra phía trước ôm trằm lấy a ta...cả 2 người đều ngạc nhiên...còn nó thì đang nằm trên người của a ta...nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và đứng dậy...a ta cũng mau chóng đứng dậy...

- cô ..cô là ai sao lại ở trong nhà tôi.. hấn chỉ tay vào mặt nó

- nó đang run nhưng cũng đối đáp rất nhạy: tôi..tôi là ai liên quan gì đến a?

- hấn ta cười ha ha...

- a cười cái gì? nó gắt lên

- đây là nhà cô à?hay cô định đi ăn chộm vậy?

- a...nó tiến sát mặt hấn rồi gần từng chữ 1: đồ thói tha...rồi bỏ đi..

nhưng hấn đã kịp kéo nó lại hấn cũng hơi khó chịu bởi lời nó nói

- tôi làm gì cô mà cô nói tôi như thế hả?

- nó vênh mặt lên và bắt đầu: bà ngoại tôi làm việc ở đây? do bị anh đây dọa bóc lột nên h đây bà tôi đã phải vào bệnh viện...a mau đưa tiền đây..nó xò tay ra trước mặt hấn..

hấn thôi ko tức nữa mà lại rất chi là chảnh:

- nếu tôi ko đưa thì sao?

- Nhà giàu mà còn keo kiệt...nó lườm hấn

- Keo kiệt? hấn nhái lại lời của nó mà thấy buồn cười...

- Nó khoanh tay lại: đúng..bồi thường cho người làm nhà a bị bệnh do bị a bóc lột mà cũng ko cho sao? ông chủ? chắc chỉ là hư danh ko có 1 xu dính túi...

- Hấn cười tiến lại phía nó: đúng đấy..tôi đã đi làm đâu mà có tiền?

- Nó giật nảy mình? a..chưa đi làm? vậy...

- Hấn ngắt lời nó: tôi còn đi học cô nhìn tôi già lắm sao?

- Nó bây h mới để ý thân hình thì người lớn thật nhưng khuôn mặt lại rất chi là non..nhưng sao giàu sớm vậy?: ko nói nhiều a có đưa tiền ko?

- Tôi ko đưa. hần bước đi đến cái ghế và ngồi xuống..

- Haha.vậy thì tôi sẽ báo cảnh sát...

- Cứ tự nhiên.tôi chưa đủ tuổi đi tù đâu..

- Anh...nó khó chịu bực bội...tiến đến gần hần...

- Hần cười mỉa mai: cô làm gì được tôi nào?

Nó nhìn hần cười đấm đui: rồi tương nguyên 1 quả đấm vô mặt thằng bé...làm thằng bé bị bất ngờ ko tránh khỏi..mắt bị thâm 1 bên y như gấu trúc..haha..nó nhìn thấy cười sung sướng và bước đi..để lại 1 mình hần đang đau khổ..đến tận cùng...

- cô ta là ai?

rồi nhanh chóng tiếp tục chạy theo nó đi đến bệnh viện thì hiểu ra mọi việc hần mau chóng nộp tiền viện phí cho bà nó vì nó chưa đủ tiền nên chỉ nộp 1 nửa thôi

2. Chương 2

Chap 4:

Nó đang đi trên đường vừa đi vừa mút kẹo hết cây kẹo thì nó tiện tay ném luôn cái que đi ko ngờ ném trúng 1 cái xe con đen xì...1 người trong xe bước ra..trong khi nó vẫn cứ đi..mà ko quan tâm..nó chột khựng lại hình như có ai đang kéo nó lại..nó giật mình quay phắt lại và dùng tay gạt ngang qua nếu là thằng đểu nào thì chắc chắn sẽ bị sợi 1 chướng của nó..nhưng ko may cho nó lắm tên này đã kịp đỡ tay nó và cười thật duyên..nó giật mình vì đó chính là chủ của bà nó

- nó cười nửa miệng: a định làm gì? trả thù à?

- Hần cười tươi.: đúng đấy..rồi hần kéo nó đi đến trước cái xe của hần..

Nó vùng vằng: a bỏ tôi ra...

- Hần nhìn nó cười rồi bỏ nó ra: cô đền tôi đi..

- Đền a? nó khoanh tay lại cười tươi? ai mới phải đền ai đây?

- Cô làm hỏng xe tôi rồi hần chỉ tay vào cái que kẹo mút của nó nẩy vút xuống...

- Nó lườm hần: a bị điên à?

- Tôi ko điên cô ko trả thì đi lên đền cùng tôi..hần cười sung sướng

- Anh..thôi được rồi bao nhiêu? nó vừa nói vừa rút ví ra

- Hần cười mỉa mai: 10 triệu

- Nó há hốc mồm: cái gì?a bị điên à?chỉ cần đi rửa xe là được có suốt sát gì đâu? 10k là được nó rút ra tờ 10k vắt cho hần rồi bước đi

Nhưng sao hần để yên cho nó được?hần lại kéo tay nó lại

- nó quát lên: a bị điên à?

Nó nhận được bản mặt cười hết chi là xinh zai của hầne tôi ko phải loại xe tầm thường mà chỉ 10 k của cô là đủ..10 triệu nếu cô ko trả thì đi vs tôi...

- a...rất cuộc là a muốn thế nào đây?
 - Hấn cười rõ tươi: cuối cùng thì cũng nghe cô nói được câu này..nhà tôi đang thiếu người làm cô đi thay bà cô và tôi sẽ trả lương cho cô để cô trả nợ tôi...ok chứ? vện cả đôi đường
 - A..nó nhăn nhó nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng phải làm như thế?tôi sẽ làm khi nào bà tôi có thể đi làm lại
 - ..nhưng có 1 yêu cầu..
 - Nó khó chịu: anh..điều kiện gì?
 - Haha.cô nghe lời nhỉ?phải nghe lời và cô phải đến nhà tôi ở..
 - A điên à>? tôi ko điên? a định làm gì tôi hả?
 - Cô nghĩ tôi thêm làm gì cô?thế cô có chấp nhận ko?
 - Tôi ko đến..tôi sẽ nghe lời a nhưng tôi ko phải ko có nhà mà phải đến
 - Được thôi vậy thì cô sẽ ko có nhà thật đấy..
 - A định làm gì?
 - Tôi có tiền tôi sẽ cho giải tỏa khu nhà mà 2 bà cháu cô đang ở?
- Ngôi nhà đó là ngôi nhà lâu lắm rồi từ khi nó chuyển đến ở bà nó đã rất chăm chút cho nhà nếu giả tỏa thì bà nó sẽ ở đâu?nó bắt buộc:
- tôi đồng ý...dặn mãi mới ra được...
 - tốt.từ mai đi.

Rồi hấn ta bỏ lên xe đi mất..để lại nó đang tức điên lên được mà có làm được gì đâu?

Chap 5:

NGÀY HÔM SAU..

Nó vừa bước chân ra khỏi cửa định đi đến thăm bà thì..píp píp..

Nó ngoàng mặt lại thì thấy hấn..

- cô định đi đâu? ko đến nhà tôi à?
 - A làm gì mà cứ sồn sồn lên thế? tôi đi thăm bà đã...
 - Ko cần tôi cho người đi rồi cô khỏi phải lo..việc của cô cần lo bây h là làm osin nhà tôi..chuẩn bị quần áo đi..
 - Ko cần. đi. nó mở cửa xe ra và bước lên
- Hấn quay sang nhìn nó cười rồi phóng xe đi..đến biệt thự nhà hấn...
- tôi đói rồi chuẩn bị bữa sáng...
 - nó há hốc mồm: cái gì? a chưa ăn sáng mà đã đến tìm tôi rồi hả?
 - thì đi tìm osin để nó lo cho mình mà..nhanh lên đấy..tôi lên phòng chuẩn bị đi học xuống mà chưa có đồ ăn thì chết vs tôi...
- mặt nó xị ra nhìn hấn đi lên phòng...
- đến khi hấn bước xuống...mỉm cười nhìn nó nó thì cũng mỉm cười nhìn hấn..hấn ngồi xuống bàn ăn..trông bữa sáng nè..cái đĩa trắng ơ là trắng trắng kinh khủng luôn đựng 1 quả trứng cũng trắng trắng kinh khủng luôn..haha..bên cạnh là 1 cốc sữa..cũng trắng ko kém...
- cái gì thế này?hấn nhăn nhó
 - thì bữa sáng đó..a ăn nhanh đi còn đi học

- hấn cười ha hả..cô định cho tôi ăn bằng tay à?
- Ăn trứng thì anh ko ăn bằng tay thì sao nữa?
- Hấn lắc đầu cầm quả trứng lên...: chưa bóc nè?
- Ai hầu a? muốn ăn thì tự bóc chứ?
- Cô. là osin mà?

Nó bực bội ngồi thịch xuống cạnh hấn và bóc trứng cho hấn...hấn ăn 1 miếng rồi uống sữa..

- Sao nhạt thế?
- Đàn ông con trai lại thích ngọt thế à>
- Cô nói gì?
- À ko có gì chờ tôi chút

Nó cầm ly sữa đi vào trong bếp thấy nhiều lọ màu trắng quá

- chết ko biết lọ nào là đường đây? cho đại đi..
- sữa đây..sữa ngọt đây...
- nhúp 1 ngụm ...: ặc..cái quái gì mà mà mặn thế này>?cô bỏ muối à?
- Tôi ko? tôi..nhiều lọ quá tôi ko biết bỏ cái nào nên tôi cho mỗi cái 1 thứ..
- Cô điên thật rồi: cả bột ngọt và súp .muối cả đường chết tôi mất..lấy cho tôi ly nước lọc..

Thấy hấn hét ầm lên làm nó cũng hoảng..chạy nhanh vào trong

- ko có nước lọc làm sao đây?a nước luộc trứng..nước lọc đây...
- nó vừa bước ra thì hấn đã giật lấy cốc nước đi trong khi nó chưa kịp nói thì hấn đã hớp ngay..mặt hấn bốc khói lên..đồ bưng bưng: đến lúc này nó mới nói lí nhí
- tôi chưa kịp nói nước sôi mà..

đến h phút này thì hấn ko nhờ đến nó nữa...chạy nhanh vào nhà vs..xả nước vào mồm..nó cũng nhanh nhẹn chạy theo...nhìn hấn

- a..a có sao ko?

Được 1 lúc hấn ngẩng mặt lên nước đầy mặt:

- cô định hại tôi sao?
- Tôi xl..thôi a lau mặt đi này nước tùm lum hết cả ùi..

Nó tiện tay đưa ngay cái khăn trên tay cho hấn hấn cũng thuận thiên mà lau 1 loạt trên mặt sau khi hấn bỏ khăn ra thì..nó giật mình và cười ha hả lên

- haha..mặt a ..haha sao lại..haha đen ,...haha thế kia?
- Hấn nhìn nó khó hiểu quay lại nhìn vào gương...thì hét ầm lên..đáp luôn chiếc khăn vào mặt nó và chạy lên phòng rửa mặt...
- Nó thì cười bể cả bụng..haha..ai bảo cho tui làm osin chứ>?tôi quên cái khăn đó là khăn lau bàn mà...haha..

Được 1 lúc sau hấn mới xuống và phong độ hơn nhiều..:

- nó nói rõ to: a đi học ạ.....
- cô cứ liệu hồn đấy..à mà cô ko đi học à?
- Tôi bỏ học rồi,...nó cúi mặt xuống

- Hấn nhìn nó trêu mếu:thế cô có muốn đi học ko?

- A đùa tôi à? thôi a đi học đi kẻo muộn..

- Hấn nhìn nó cười rõ tươi:à quên chuẩn bị bữa trưa ấy..

Nó chớp mắt liên tục bước vào trong nhà nhìn quanh căn nhà..bước lên phòng thấy cái máy tính thì....

TRƯA:

Hấn vừa đi học về thì thật khó chịu: quần áo chưa giặt, nhà cửa luộm thuộm..bữa trưa chưa chuẩn bị...hấn hét ầm lên:

- osin đâu?

Vậy mà ko có ai lên tiếng chỉ nghe thoang thoảng đâu đó tiếng nhạc..bước lên tầng đến trước cửa phòng nó thì tiếng nhạc mạnh hơn:

- cô ta làm cái trò gì thế?

Hấn mở cửa vô mà nó ko biết nó đang ngồi chơi game...vô lâm truyền kì đang đồ sát...nhạc thì mở to ùng trách nào ko nghe thấy hấn gọi

- cô được lắm...hấn hét luôn vào lỗ tai nó:

- aaaaaaaaaa

- bực...nó quay lại đấm nguyên cho hấn 1 quả vô bản mặt xinh zai kia thì mới nhận ra

- nó đứng bật dậy: tôi quen tôi xl...

- hấn đứng giây” cô bạo lúc thế à>?chắc phải đổi nghề cho cô làm vệ sĩ mất..

- cô đến đây làm osin hay để chơi game hả? hấn hét lên

- tôi ..tôi.xl...nó cúi mặt xuống..cười thâm...

- đi chuẩn bị bữa trưa ngay ! tôi đói lắm ùi..

- nó : nhưng trong tủ hết đồ ùi..a đi mua cùng tôi nha!

- Được rồi..chờ tôi thay đồ đã...

- Nó bước nhanh xuống nhà cười thâm: a định hại con này chắc tôi đâu ngu nghe lời a thế đó a làm gì được tôi nào?haha..

- cô cười cái gì vậy? hấn khoác cái áo xuống..

- à ko có gì đi thôi..

- đi chợ nào đây?

- A đi theo tôi

Đến chợ hấn cô cùng ngạc nhiên:

- cô cho tôi ăn cái gì mà lại đưa tôi đến khu ổ chuột này hả

- ổ chuột cái đầu a toàn đồ tươi ngon thôi đấy..ở nơi khác có lẽ ko tươi ngon ntn đâu a ở đây chờ tôi

- ok.tôi cũng đâu có ngu mà đi theo đâu?

đi chợ nó ko thể để cho hấn thấy món mà nó muốn nấu vì nó có biết nấu đâu? nên nó bỏ hết vô túi đen.,

- cô mua ít thế à?

- A ăn lắm phí

- Cô nói gì?

- Ko có gì? ý tôi là tiết kiệm là trên hết phải ko?
- Nhà tôi đâu thiếu mà phải tiết kiệm...
- Xì...đi về nhanh đi ns vs a cũng như ko?
- Mà cô định nấu món gì thế?
- Ăn thì biết...
- Chẳng may cô đầu độc tôi thì sao?
- Tôi đâu có ngu đầu độc a mất tiền mua hương
- Cô...

Trên xe mà chúng nó cứ luyên thuyên như thế đấy..

Hắn lên phòng tắm rửa sạch sẽ rồi xuống ăn trưa...

Mâm ăn cũng chỉ vắn vẹo vài món mà thôi..

1 tô canh màu đen..có nhiều cục nổi..nhưng lại có cả màu xanh nữa...

1 đĩa gì đó được trang trí rất đẹp trong giữa là cái gì đó nhỏ như ngón tay út vàng ruộm...có cơm 1 đĩa rau luộc thế thôi...

- hắn nhìn mà tự hỏi đây là gì vậy?>
 - tôi mất bao nhiêu công lao đấy..a thử xem..
 - Có ăn được ko? cái đen đen này..
 - Ngon lắm mà..a ăn thử xem
 - nghe lời cô thử xem/..à mà..
 - sao có chuyện gì nữa?
 - cô có muốn đi học ko?
 - tôi ko muốn mơ
 - ko mơ đâu cô sẽ đi học cùng tôi..
 - thật ko?
 - ai đùa cô
 - cảm ơn anh nha...
 - ko có gì ăn nào..
 - ừ a ăn đi ngon lắm đấy..toàn món tử của tôi thôi...
- Món thứ nhất canh màu đen xanh của cô hắn ta cắn 1 cái ngập vả chân răng..mềm nữa chứ?
- ngon thế?
 - Chứ sao nữa haha...nó cười đắc trí...
 - Hắn ăn ngon lành tiếp..." cái gì đây mà ngon thế? mà sao tôi chưa bao h được ăn vậy?
 - À...máu lợn đấy?
 - Cái gì? hắn ngừng ăn...
 - Có sao ko?
 - Máu à?

- ừ..

1 mạch hấn chạy thật nhanh vô nhà vs nôn hết cả ra...

- cái thứ đó mà cô cũng nấu cho tôi ăn à?

- thì a chẳng khen ngon là gì?

- nhưng lúc đó là tôi chưa biết..

- Xì thì chẳng ăn vô và khen ngon rồi

- cô còn để đây à? mau dọn món canh này đi

Nó nhanh chóng dọn tô canh đi...chạy ra nhìn ông chủ của mình và tiếp tục giới thiệu

- a ăn món này đi nhìn vàng ruộm trông ngon chưa kia?

- Hấn nhìn nó rồi nhìn sang cái đĩa đó rất đẹp mắt...ko phải máu lợn nữa chứ?

- A điên à? máu lợn sao vàng được.ăn đi tôi đảm bảo vs anh anh khen ngon cho mà xem..tôi đã luộc qua và rán vàng rồi đây...

- Thế à? nhìn cũng ngon ăn thử xem sao...

- Miếng thứ nhất zai zai ngọt ngọt bù bù.: ừm ngon thế? bù quá...

- ừ...tôi đã nói rồi mà..

- ngon thế miếng t3. t4 . t5..cái gì đây? toàn món lạ thôi...

- à...lòng lợn..

- hấn lại lần nữa há hốc mồm: cái gì?

- Lòng lợn ruột lợn đó...

- Cái để đựng phân lợn đó hả?

- Chứ còn sao nữa nhưng tôi đã làm sạch rồi..

Haha hấn lại lần nữa chạy vô nhà vs...nôn hết ra...

- nó bực bội: a sao thế? ngon thế mà?

- Ngon cái đầu cô ý...

- Thế sao a khen ngon chứ>?

- Thì tôi chưa biết nó là gì mà?

- Chịu

- Cô ko biết nấu mấy món khác à?

- Ko..mấy món này tôi ăn quen rồi ngon mà..tôi hỏi mãi bà bán thịt lợn đầu xóm mới chịu dạy tôi làm đó..

- Hả...hấn khó hiểu nhìn nó rồi bước lên phòng quay xuống nhìn nó: tối nay ra ngoài ăn..

- Nó cười ha hả.: sướng quá...

- Cô ko được đi đâu mà sướng..

- Nó ầm ức: soai?

- Soai cái gì>

- Tại sao?

- Bịa đặt nói tiếng anh nữa: tôi đi vs bạn tôi...

- A thật quá đáng mà...nó bức bội bỏ lên phòng

- Hấn khó hiểu: cô là osin mà? sao lại có kiểu osin như thế nữa? mà mình có quá đáng ko nhỉ?ko sao cô ta là osin hấn nói khẳng định câu nói đó rồi bước đi..

Tối đến hấn qua phòng nó nó sung sướng tưởng hấn phụ bạc nó:

- cô ở nhà dọn dẹp nhà cửa đi đấy..

- mặt nó ỉu sùi xuống.tưởng được hấn rủ đi ăn cơ chứ>?

Vậy là nó hì hục làm việc bức mặt ra...cái nhà to thù lù à mà chẳng có ai làm hình như a ta thích sự cô đơn thì phải

Tại RINGLY retaretn...

Sau khi hấn chuẩn bị xong tất cả thì hấn rút điện thoại ra gọi cho ai đó

- alo...cưng à>

- ừ a đây? e có đến ko đấy? để a đến đón

- xl a nha.bố mẹ e ko cho đi..để hôm khác nha anh...

- ừ..chào e..

hấn bức bội..bước nhanh ra khỏi nhà hàng thì bắt gặp 1 đôi trai gái đang dắt nhau vào khoác tay nhau rất âu yếm...bắt gặp hấn thì cô gái này có vẻ ngạc nhiên mau vội bỏ tay ra khỏi người con trai kia..

hấn như rớt xuống địa ngục buông thả 1 câu

- đồ lăng lợ..bố cô đây hả? rồi bước đi

để mặc cô gái đang đơ người ở đó..chạy nhanh theo a...

- a à..đó chỉ là bạn e thôi a đừng hiểu lầm

- hấn quay lại nhìn thẳng vào cô gái đó: cô biến đi..

rồi bước đi..để mặc cô gái ở đó...

về đến nhà..a ta bước vào nhà thì thấy nó đang cặm cụi ăn mì trông có vẻ rất ngon..

nó giật mình khi thấy hấn..

- a..làm tôi giật bắn cả mình..a về rồi à? mà sao về sớm thế??

- Hấn ngồi xuống bên cạnh nó: tôi đói rồi..

- Oơ a điên à? a đi ăn nhà hàng về mà còn kêu đói..

- Hấn nhắc lại 1 lần nữa: tôi đói...

làm nó giật thót tim liền chạy nhanh vào trong bếp pha thêm tô mì nữa...vừa chạy ra thì đã thấy a ta chén hết chỗ mì của mình rồi..

- a anh điên à? mì của tôi mà

- cô ăn gói kia đi...

- ơ...a hay thật đấy...

hấn bước luôn lên phòng mà chẳng thèm để ý đến ai cả....

XEM TIẾP PHẦN 3

3. Chương 3

Chap 6:

SÁNG HÔM SAU:

Hắn vừa thức dậy đứng trên tầng nhìn xuống ngôi nhà thì chẳng thấy nó đâu gọi cũng chẳng ai thưa,,hắn tiến đến phòng nó thì thấy nó đang nằm ngủ khò trên giường vs trạng thái ko tốt lắm: 2 chân sạng sang 2 bên nằm úp tay cũng dang ra hết cơ...chấn vs gối thì rơi hết dưới sàn nhà...hắn lắc đầu nhìn nó..bắc loa hét ầm ĩ cả lên:

- CÔ DẬY NGAY CHO TÔI.

Nó giật mình bật giật thì đập phải hắn làm hắn ngã bật ra ra sau...nhìn đồng hồ thì thấy muộn h nên nhảy 2 chân xuống giường

- chết..cái gì mà mềm thế?

- Tôi chứ còn cái gì?

- Nó giật mình nhảy sang bên cạnh : sao a lại ở đây?

- Thì tôi gọi cô đó..cô chuẩn bị quần áo đi học đi

- Thế a ko ăn sáng à?

- Còn chờ được cô sao? đi ăn ngoài

- Ok..year! nó hô lên 1 cách sung sướng/..

Bước xuống sân hắn nhìn nó như thể sinh vật lạ

- cô mặc cái gì ntn?

- Tôi làm gì có quần áo đẹp chứ? nó bít môi

- Lên xe nhanh..

Rồi hắn đưa nó đi trang điểm làm đẹp

Nó bước từ phòng trang điểm ra làm hắn đứng tim: xinh thật

- a sao vậy? nó vẩy tay trước mặt hắn

- cô cũng o tời nhỉ?

- Tất nhiên tôi xinh từ bé rồi mà bây h a mới biết à? nó vênh mặt lên làm hắn bật cười

- Đúng rồi đi ăn sáng nhanh còn đi học...

TRƯỜNG GOLD STAR:

1 chiếc xe đen xì bóng nhoáng đỗ kịt trước cổng trường bước ra là 1 tên con trai vô cùng bảnh...a bước ra khỏi xe và đi thẳng

- nó: chết tiệt tưởng được a ta mở cửa xe cho mình chứ?

Nó hí hục mở cửa xe ra và chạy theo hắn

- này đừng tưởng căng a dài mà đòi đi nhanh nhá...

hắn ko quay lại mà mỉm cười rồi bước đi nhanh hơn bỗng thấy tiếng la của nó hắn quay lại thì thấy nó đang nằm trống vắng giữa sân trường hắn lắc đầu tiến về phía nó chưa đi được nửa đường thì đã bị chặn lại bởi rất nhiều tên con trai chạy lại chỗ nó đỡ nó dậy hắn bức tức vì nhiều người hỏi han nó quá...hắn chạy lại và lôi nó đi..bất chợt bị chặn lại bởi 1 tên con trai cũng đẹp ko kém hắn..

- cậu định đưa cô ta đi đâu? tên kia vênh mặt..

- cô ta là osin của Phạm quốc huynh anh này.thế đã đủ chưa?
- Tên kia tức thẳng cười ha hả: osin? tôi ko ngờ là Phạm quốc huynh anh. lại có thói quen đưa osin đi học.
- Nó chen vô: ko ngờ a có bộ mặt ntn mà lại đi móc họng người khác sic..ko cần phải nc vs a ta làm gì..

Rồi nó lôi tay hấn kéo đi để lại thẳng đang đơ người ra trước thái độ của 1 con osin

- lần đầu tiên có người nói mình như thế? osin mà xinh nhỉ? được lắm Phạm quốc huynh anh. cô ta sẽ là của tôi.thẳng cười tươi rồi bước đi...

thấy nó hùng hổ như vậy thì hấn cười tươi nhìn theo nó...nó học cùng lớp vs hấn vì hấn sắp xếp..ngồi cùng bàn luôn...vào lớp mà mấy thằng con trai cười nói âm ỉ làm quen rồi bắn giấy gửi thư xin số điện thoại nhưng mà nó ko có điện thoại do bị hấn thu đi cái 110Y nên cũng bắn giấy lại trả ..nghèo khổ nghèo sở...nó đang tiết kiệm tiền để mua điện thoại mới nhưng mà bà đi viện nên tèo...giấy trong lớp đáp lung tung cả lên bắn hết lên mặt cô giáo ko may cho thằng nào đó có tờ giấy đáp hấn vào mặt hấn bực tức hấn đập bàn cái rầm đứng bật dậy...nhìn xung quanh cả lớp 1 lượt thì tất cả im bật hấn hấn ko để ý đến cô giáo mà tự nhiên bước ra khỏi lớp đi thẳng ko thèm ngoảnh mặt lại..nó bối rối cũng chón ra khỏi lớp ngay...chạy theo hấn đến 1 nơi rất đẹp mà trong trường nó chưa hề nhìn thấy hấn nằm dưới 1 gốc cây to và vắt chân lên nhau nó cũng ngồi xuống bên cạnh hấn và nằm xuống bên cạnh...2 người cùng nhìn lên trời cao nó lên tiếng trước..

- tại sao lại bỏ ra đây?a thấy phiền vì tụi con trai trong lớp à? sao a phải khó chịu làm gì?
- Tôi..cô ko cần quan tâm yên thân đi ko thì biến đi chỗ khác...hấn bực dọc
- Nó ngồi bật dậy nhìn hấn : tôi quan tâm a mà còn bực tức vs tôi vậy thì cứ ngồi đây mà tự sướng đi...

Rồi nó bỏ đi để mặc hấn ở đó...hấn ko nhìn nó mà lại nằm nhìn lên trời từ từ nhắm mắt vào trìm vào ko gian yên tĩnh mà hấn rất thích..nó khiến con người ta dễ chịu thoải mái hơn nhiều còn nó...đang đi trên đường thì bị vấp phải gốc cây ngã nhào ra ...tự nhiên nó nhìn thấy cánh tay ai đó đang giơ ra trước mặt nó nó nhìn lên thì ra đó là thẳng...nó ko thèm nhìn mà tự đứng dậy và đi đến gần cái bể bơi trong trường ngồi xuống thao dếp cao ra vẩy chân dưới nước..

- cô thích nghịch nước à? thẳng lên tiếng..và cũng ngồi xuống gần nó...
- ko liên quan đến anh...nó ko thèm nhìn thẳng mà vẫn trả lời
- sao cô phải như thế vs tôi? tôi có làm gì cô đâu?
- Hứ...a là đối thủ của huynh anh..tôi ko muốn bị đuổi việc đâu?
- Haha..đối thủ à?
- Nó quay sang thắc mắc: ko phải thế thì là gì?
- Nếu cô muốn nghỉ thế cũng được chẳng qua cũng chỉ là ko ưa thôi làm gì mà căng thẳng thế?
- Thế sao 2 anh ko là bạn của nhau?
- Vì chúng tôi ko giống nhau?
- ở điểm nào?
- Thì cô thấy đấy...tôi hòa đồng hơn a ta..a ta lạnh lùng và thích sự cô đơn còn tôi thì ngược lại.
- À...ra là thế?
- Cô là osin của a ta thật à?
- ừ...nó nói chắc nịch
- cô xinh thế này...thẳng chưa nói hết thì nó đã nói chen vào
- là nhờ huynh anh giúp đỡ đấy..
- à ra thế...

- à thôi tôi phải về đây..ko là ông chủ la đây..nó cười típ mắt nháy mắt thẳng làm thẳng tí ngất...

- cô ấy xinh thật...

nó chạy lại gốc cây huỳnh anh đang nhắm mắt ngủ khò khò ...nó tiến lại gần nhìn hấn

- ôi a đẹp trai thật đấy nhưng tại sao? tại sao a lại lạnh lùng vậy?>

hấn dần mở mắt nhìn thấy nó thì hấn ngồi dậy...

- về thôi...

rồi hấn bước đi nó cũng chạy lật đật theo hấn..

- cô thích ăn kem ko?

- Cái gì?

- Cô ko đi thì thôi...

- Ô...đi đi mà..tôi thích lắm...hì hì...

Rồi 2 đứa nó đi ăn kem nó ăn khùng khiếp..

- sao cô ăn nhiều thế?>

- xì..tôi đã bảo a keo kiệt mà

- cô muốn chết ko?

- À ko có gì a hào phóng...bớt giận hạ hỏa..hì hì...

- Ăn xong cô đi vs tôi

- Đi đâu?vừa ăn mặt vừa ngẩng lên nhìn hấn

- Đi rồi biết..

Sau khi ăn kem xong hấn đưa nó đến trước 1 trung tâm mua sắm hạng sang của giới thượng lưu..

- oa..mà a đưa tôi đến đây làm gì? tôi ko có đủ tiền qua nổi cửa soát vé nữa...

- tôi để làm bù nhìn à?

- Ihi cảm ơn a nha...

Hấn đưa nó đi sắm quần áo vì nó chẳng có bộ nào nên hồn cả mua cả đồng làm nó cảm ko nổi...

- a ko hộ tôi à? đàn ông con trai lại để con gái nta làm ntn à?

Hấn quay lại lườm nó làm nó im hấn..hấn đưa nó đi sắm cái điện thoại mới luôn iphone...

- tôi..tôi dùng cái này làm gì? mắc lắm..

- cô cứ dùng đi osin của tôi ko thể dùng 110Y được..

- xì.tưởng a lo cho tôi cũng chỉ là lo cho bản mặt a thôi nhưng ko sao ăn hôi..hì hì..

chiều hôm ấy nó được hấn cho phép vào bệnh viện thăm bà ngoại...

- ôi bà ơi cháu nhớ bà quá.

- À..cháu gái ta đây à? mà cháu lấy đâu ra tiền mặc đồ đẹp thế này?

- Hấn cho cháu đấy bà ạ..nó chỉ tay vào mặt hấn..

- Bà nó nhìn theo tay nó thì ngạc nhiên: cậu chủ..

- Vâng cháu đây..bà khỏe chưa ạ?

- ừ bà đỡ nhiều rồi..

- bà vẫn phải dưỡng sức mà...bà nhớ mau khỏe nha..công việc của bà cháu giữ phần cho rồi bà khỏi lo..nó nắm lấy tay bà nó..

- bà nó lại nhìn nó cười mãn nguyện vì có đứa cháu ngoan hiếu thảo như nó...

bà cháu nó tâm sự rất nhiều...đến tối nó phải quay lại làm osin thôi nhưng may là hấn cho nó đi ăn hàng cùng để huấn luyện gì đó...

Chap 7:

Sáng hôm sau..nó chuẩn bị bữa sáng rất tốt...bánh mì và sữa only..sau đó đến trường luôn

TẠI TRƯỜNG GOLD STAR

Khi nó vừa bước vào trường thì đột nhiên bị túm tít lại nào là khen này khen nọ nào là xinh gái đáng yêu nhận chị 2 chị 3 chị cả gì đó nào là cho xin chữ kí nó thì cũng rất nhiệt tình ko hiểu gì cả cũng hùa theo thôi nhưng hấn thấy thế bực tức lôi nó xồng xộc đi đến trước bảng thông báo thì hấn phải ngỡ ngàng và dừng lại ở đó..

Trên bảng thông báo có 4 tấm ảnh..1 là khi nó nắm tay hấn đi khỏi thẳng hôm qua trong khi hấn đang cười típ mắt , 1 ảnh là cảnh nó và hấn đang nằm cùng nhau trên bãi cỏ...tiếp tấm t3 là cảnh nó bị ngã và thẳng đang nở nụ cười chịu mến đưa tay ra đỡ nó dậy cảnh cuối cùng là nó và thẳng đang ngồi cùng nhau trên mặt bể bơi của trường..hấn quay sang nhìn nó lườm 1 cái ánh mắt khó chịu rồi bước đi...

Vào đến lớp lại 1 sắp báo toàn tin vớ vẩn nào là

công chúa mới xuất hiện tại trường GOLD STAR

nào là công chúa mới là osin của hoàng tử hot boy huỳnh anh..

Nào là huỳnh anh _ cát thẳng ai mới là chủ nhân của công chúa osin...

hot boy huỳnh anh che giấu bạn gái mình bằng thân phận osin...

Cát thẳng tuyên bố sẽ cướp lấy người tình từ tay huỳnh anh..

Vân anh lép vế so vs công chúa osin

Vân anh bị hạ bệ..ko bằng 1 cô osin

Một đồng tin lá cải như vậy làm cho nó nổi lên như điều gặp bão...mới chỉ đến trường có ngày thứ 2 thôi à mà mọi thứ như trong mơ vậy đối vs nó thôi còn đối vs hấn thì đang vô cùng tức tối...lần này thì nó gặp rắc rối rồi đây...

Hết h nó đi xuống canteen trường cùng hấn..thì bị chặn lại bởi 1 đồng con gái con trai hâm mộ mà đáng tiếc là hâm mộ nó cơ ko phải hấn...nó đang mãi mê khoe chữ kí còn hấn thì đang nhìn nó như muốn đâm cho nó chết tới nơi rồi hấn tức tối bỏ xuống canteen trước thì bỗng đám đông tản ra 1 cô gái kệnh kiệu bước vào..nó khó hiểu nhìn cô gái đó nhưng trên môi vẫn nở 1 nụ cười

- bạn muốn lấy chữ kí à?

- Cô gái kia..hềch môi xông vào tát cho nó 1 cái bốp..nó hốt hoảng chưa biết làm gì đám đông thì ồ lên rõ to

- Bạn làm cái trò gì vậy?nó ôm mặt

- Tao làm gì à? mày hỏi mày ấy? mày là con rẻ rách nào mà dám đương nhiên cướp huỳnh anh của tao?

- Bạn..bạn nói gì? mình ko hiểu...

Hấn thấy đám đông tự nhiên nín thít thấy có điều chẳng lành liền đi nhanh tới đó thì

- mày chỉ là 1 con osin rách rưới đừng có động đến huỳnh anh của tao nghe chưa ko là...

- ko là sao?

hấn đi từ ngoài vào mặt vênh lên trời...2 tay ôm qua eo của nó..làm con bé tức tối sầm mặt lại...còn nó thì bất ngờ đứng yên ko biết làm gì nữa...

- cô bé hạ giọng: a à..sao a lại đối xử vs e như thế? con bé đó...

- tôi cấm cô gọi cô ấy là con bé nghe chưa vân anh? cô cũng chẳng ra gì đâu mà đòi trách cứ người khác cô ko thấy xấu hổ à? cô ko có lòng tự trọng à?

Hắn nói 1 tràng khiến cho vân anh cứng họng...

- mày mày mày dám à..vân anh tiến đến chỗ nó định giơ tay lên đánh nó nó quay mặt đi tránh thì bốp...1 cái tát trời dánh dành cho vân anh chính tay hắn đã tát..

- a.a dám tát e à? vân anh lí nhí nước mắt tuôn rơi

- sao lại ko? đối vs cô ko chỉ có thế...và hắn xông vào tát cho vân anh 1 cái..bốp...

- trả hộ ny tôi..

vân anh ngã thụp xuống đất...ngước mặt lên nhìn nó và hắn

- hắn thản nhiên: cô đáng phải nhận. rồi hắn kéo nó đi...

để lại đó vân anh đang bị bạn bè cười trê đòi đánh người khác trong khi chẳng bằng ai..

hắn lại kéo nó đi đến cây cổ thụ sau trường...rồi lại ngồi xuống đó...

- cô ko sao chứ?

- Tôi..ko sao chỉ rất chút thôi...

- Lại đây tôi xem nào?

- À..ko cần ko cần đâu...

Nhưng hắn đâu thể để như thế? hắn kéo nó ngồi lại gần mình và dùng tay xoa nhẹ trên khuôn mặt nó...

- sao lại đổ thế này? thế mà bảo ko sao?

- Nó thấy khó chịu khi ngồi gần hắn nên đứng dậy...còn đỡ hơn cô ta...

- Hắn nằm xuống và thở phào: vậy là tôi đã làm rất tốt..

- A nói sao?nó khó hiểu ngồi xuống cùng hắn..

- Ko có gì..rồi hắn nhắm mắt vào ngủ chưa kịp thanh thản 1 tí thì lại bị nó lôi dùng dằng dậy..

- Sao nãy a dám ôm tôi hả? ai cho a làm thế?

- Tôi thích thì làm ? cô làm gì được tôi nào?hắn cười nửa miệng

- A...tôi..từ lần sau a mà dám..tôi sẽ..

- Cô làm gì? mà cô còn muốn có lần sau hả? dè ko kém..

- Cái gì? tôi...

- Thôi để yên tôi ngủ..khi nào hết h gọi tôi dậy đây

Chap 8:

TẠI BIỆT THỰ

Hắn vừa vò tóc vừa bước xuống nhà

- osin..osin đâu?

Đi lên phòng nó cũng chẳng thấy ai..mở cửa phòng vs cửa nó ra cái thì

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA..

2 người cùng la thất thanh...

- a/cô làm cái trò gì vậy?

Hắn nhanh nhanh quay mặt đi còn nó thì mau chóng lấy khăn che người lại thì ra là nó đang tắm nó đẩy hắn ra và ngồi trong phòng khóc thút thít...

- cô khóc cái gì chứ?

- A..huhu..a nhìn thấy gì rồi?huhu

- Tôi..nhìn thấy hết cả rồi....

- Cái gì?

- À...ko có chỉ nhìn thấy mặt sau thôi à?

- Hả? oa oa oa /...huhu...

- Thôi cho tôi xin..ai bảo cô tắm vào buổi sáng sớm làm gì?

- A còn dám nói à? ai cho a vào phòng tôi mà ko gõ cửa hả?

- Thì phòng vs ai gõ làm gì? tôi gõ nát cả tay ở cửa ngoài mà cô có ra đâu?

- A ngu à? tôi có ở ngoài đấy đâu mà ra?huhu

- Thế cô có đi học ko đấy?xuống chuẩn bị bữa sáng đi..

- Huhu..tôi ko quan tâm kệ a...huhu..

- Cô có xuống ko?hắn giả bộ hét lên..

Nó từ từ mở cửa phòng ra..cúi gầm mặt xuống ko dám nhìn hắn bước xuống phòng..

Hắn từ trên tầng bước xuống thì thấy 2 tô phở ngon lành trên bàn?

- haha..cô nấu à? sao nhìn ngon thế?

- Làm gì có? tôi đặt mua đấy...mặt vẫn cúi ko dám ngẩng lên..

- Osin để làm gì ko biết..

- Thế a ko ăn thì để tôi ăn..

- Ậy dừng..hì hì ăn nhanh muộn h rồi còn đi học..

vậy là hắn hì hục ăn mỗ 1 mỗ 2 để đến trường..

trên mục giảng đang là tiết toán.cô giáo đang giảng bài

- rồi cô đã giải thích cho các e về các hệ thức lượng giác cơ bản bây h em nào nhắc lại cho cô nào?

Cả lớp háng háng gơ tay trong khi nó đang ngủ...

- cô nhiec mắt nhìn nó rồi tra trong sơ đồ lớp: cô mời trịnh kim thư...

- nó đang ngủ ngon nên chẳng biết gì..chỉ nghe văng vẳng bên tai tiếng gọi : thư..thư..cô giáo gọi kìa..thư..thư...

bộp...cái thước kẻ giáng xuống bàn làm nó bất ngờ tỉnh giấc..nhìn thấy cô giáo thì nó cúi gầm mặt xuống ko phải hối lỗi mà là ngáp ngủ làm cả lớp cười ầm cả lên..

- cô giáo: các e trật tự..thư e trả lời câu hỏi của cô

- nó áp úng: dạ..dạ câu hỏi câu hỏi nào nhĩ? nó gãi đầu..

- a.cô có thể đọc lại câu hỏi được ko ạ?

Cô giáo lắc đầu: e hãy nhắc lại cho cô và cả lớp hệ thức lượng giác cơ bản

Nó lăm bắm: cái gì mà hệ thức? cái gì mà đơn giản? có mà phức tạp thì có

- cô giáo: e có trả lời được ko?

- Dạ thưa cô..thưa cô...hệ thức kilôgam đơn giản là...

Hahaha..cả lớp cười ầm lên..

- cô giáo: ko phải kilôgam đơn giản mà là lượng giác cơ bản

- à..ừ..e xl cô..hệ thức lượng giác cơ bản là ..là...cả lớp chăm chú nhìn nó..là thưa cô e ...k...o...b...i...ế...t..

cả lớp lại được 1 trận cười trong khi hần đang bên cạnh nó mà tức muốn xì cả khói ra..

- thôi được rồi..e ngồi xuống đi...huỳnh anh!

- Hần đứng dậy: thưa cô..e đây ạ..

- ừ..e nhớ kèm cặp bạn học bên cạnh nha..rồi chúng ta ra chơi...

reng!reng!reng:chuông báo hết h ra chơi...

- cô ko biết gì à?

- Ko phải ko biết mà là ko hiểu thôi...

- Thế sao ko học mà còn đòi học ngủ nữa?

- Tại a chớ? tôi phải làm việc cả ngày cũng phải mệt chứ?

- Cô...đã dốt lại còn cãi...

- A...

Nó hì hục bước ra khỏi lớp đang bực tức

- hừ..a ..a a giỏi lắm hả?giỏi mà còn bị nta cho leo cây...giỏi mà học đòi chảnh vs tôi..a..a được lắm...

sầm nó đâm phải ai đó...nó mau chóng đứng dậy

- ơ cho mình xl mình ko cố./..

nó ngẩng mặt lên thì thấy đó là thằng đang cười

- ơ...là a à?

- Chứ cô tưởng là huỳnh anh sao?

- Xì..thôi miễn đi..

- Sao thế? giận nhau à?

- Tôi..a ta...thôi ko nhắc đến nữa...tôi đang bực...

- Hay là tôi đưa cô đi chơi nha...

- Đi đâu?

- Đi theo tôi...

Vậy là nó quên mất nó là osin..nó bỏ mặc ông chủ của mình để đi chơi vs 1 tên con trai khác thằng đưa nó đến khu vui chơi mà từ nhỏ đến h nó chưa hề được đến và nó cũng đã ước ao được nhưng do gia đình nghèo nên nó ko thể...

- ôi.đẹp quá!nó thích thú nhìn khắp xung quanh

- Cô thích ko?

- Sao lại ko? đây là lần đầu tiên tôi đến đây đây..

- Thật sao?

- Ai lừa a làm gì?

- Vậy tôi sẽ đưa cô đi chơi thật vui nha?

- Ok..nó giờ tay lên đáng yêu...làm thằng suýt rớt tim...
- Nó và thằng đi chơi thật thú vị và vui vẻ..cho đến khi..nó nhìn lại đồng hồ...
- chết rùi làm sao đây? chết mình rùi..
- cô sao thế?
- Chết tôi rùi đến h phải về mà tôi lại..
- Sợ huynh anh à? để tôi đưa cô về
- Cảm ơn anh nha?

TẠI BIỆT THỰ HẮN:

nó rón rén bước vào nhà...

- Cô đi đâu bây h mới về ? sao ko đi luôn đi...
- Nó giật mình quay sang phía hấn: tôi..tôi...à a ăn tối chưa?
- Ai đưa cô về?
- Nó ngập ngừng: tôi..là...
- Là thằng phải ko?
- Nó gãi đầu: ư...k....m...‘
- Hấn đập bàn cái rầm làm nó giật thót tim: tôi cấm cô từ lần sau ko được đi vs a ta nữa...
- A sao vậy? tôi đi vs ai liên quan gì đến a? a mắng tôi mà có hiểu được cảm giác tôi ko?
- Còn cô thì sao? cô có hiểu cảm giác của tôi ko?
- A thì có cảm giác gì?

Hấn chẳng buồn nói nữa đi nhanh lên phòng...đóng cửa cái rầm

- đúng mình thì có cảm giác gì?
- Đúng sao mình lại quan tâm đến cô ta chứ?
- Sao mình lại bực khi cô ta đi vs thằng
- Mình bị điên rồi sao?
- Chẳng nhẽ là..
- Ko thể..ko thể..
- Mình bị điên rồi...ko thể

Cứ thế hấn cứ đấu tranh trong lòng mà ko biết sự đấu tranh đó đã đi đến trái tim của hấn rồi.haha

XEM TIẾP PHẦN 4

4. Chương 4

Chap 9:

Sáng hôm sau...

- ông chủ xuống ăn sáng..

- ông chủ?

- Sao thế nhỉ?

Nó gọi mà ko thấy hấn xuống liền đi lên phòng gõ cửa cũng ko thấy ai mở cửa vào thì thấy hấn đang nằm ngủ trên giường..nó lắc đầu cầm chăn giật mạnh do chăn bị hấn nằm qua mà sức nó có hạn nên nó bị giật lại xuống

Cảnh là nó nằm úp trên lưng hấn...

- ôi trời sao tim mình đập nhanh vậy nè?

- Cô ko biết đứng dậy nữa hả?

Nó giật mình nhanh chóng bước dậy...

- a mau dậy ăn sáng đi học nè..

hấn quay mặt lại nhìn nó..đầy quyến rũ...

- nhìn cô hôm nay xinh lạ thường..

- mặt nó ửng đỏ.: a điên à? rồi bước nhanh đi thì bị hấn kéo lại ngã xuống giường hấn đè qua trên..

- a a làm cái gì vậy?

- cô nghĩ tôi sẽ làm gì? hấn cười nửa miệng

- a..nó vùng vẫy thoát ra nhưng thật khổ cho nó hấn nhẹ nhàng hôn nó..nó thấy người nóng ran lên...người như bị đóng băng..nhận nụ hôn ngọt ngào lãng mạn của hấn...

- thấy thế nào? hấn buông nó ra nhìn nó trều mến..

- nó chớp chớp mắt..mặt thì ửng đỏ như vậy..mau chóng đẩy hấn ra và chạy đi luôn..táp dít chạy nhanh ko là chết vì ánh nhìn kinh khủng của hấn..

hấn nhìn theo nó cười ha hả...tay sờ lại môi của mình...

- haha..cô ko biết hôn à?nhưng mà tim tôi cũng đập loạn nhịp đấy...cô sẽ ko thoát khỏi tôi đâu...

khi hấn vừa bước xuống nhà thì thấy nó cắp lấy cái balo chạy nhanh ra khỏi cửa..

- cô đi đâu đấy?

- tôi đi học trước...bữa sáng tôi để ở trên bàn ấy

rồi nó chạy nhanh ra ngoài còn hấn nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn của nó mà cười thầm

tại trường..

khi nó vừa bước chân đến cổng trường

- ề con kia...tiếng 1 người con gái

nó quay mặt lại thì ra đó là vân anh..và mấy con bạn của vân anh

- bạn gọi tôi làm gì? tôi ko rảnh.

Rồi nó bước đi thật nhanh nhưng vân anh chạy lẹ tới chỗ nó cầm tóc nó lôi đi...nó la hét ầm ĩ nhưng chẳng ai dám làm gì cả nhưng mọi người vẫn có lương tâm đã có người gọi cho hấn và báo cáo tình hình vừa rồi vì bọn họ yêu quý nó mà..hề hề

Sau khi nghe tin hấn 1 mạch chạy xe thật nhanh đến trường mà luôn miệng lảm bảm

- con bé này lại dám đi học 1 mình nữa...ko biết có sao ko nữa?

đến cổng trường hấn gặp được người báo cho hấn và hấn lần theo lối của người đó chỉ thì đến được 1 ngõ tối ko người qua lại...trước đó nó đã được 2 con bạn vân anh giữ 2 bên và con vân anh đang giáo huấn nó..

- các người muốn gì?thả tôi ra mau

- bóp!bóp! mày cầm ngay..haha

vân anh vừa cười vừa tát cho nó vì đau quá nên nước mắt nó lại rơi..

- nước mắt cá xấu à? mày tưởng mày dùng nước mắt mà cướp được huynh anh của tao à?

- Tôi đã nói là tôi ko yêu a ta...tôi chỉ là..

Bóp! lại 1 cái tát nữa cho nó..

- ai cho mày biện minh? tao nói thì mày phải nghe vì mày mà tao bị tát bị huynh anh tát thì hôm nay mày phải chịu gấp đôi...

- cô dám làm thế sao? hấn bước đến...cười nửa miệng

- haha.cuối cùng thì anh cũng đã đến ..

- cô nói thế là sao? hấn nghiêng đầu

- haha...tôi chờ a đến mà..vở kịch bắt đầu...

vân anh quay sang phía nó và

bóp.bóp.bóp...3 cái tát liên tiếp cho nó , nó bị chảy máu mũi

- cô bị điên sao?

Vừa nói hấn vừa chạy đến phía nó nhưng đành phải khựng lại khi nhìn thấy vân anh đang dí dao vào mặt nó..

- cô làm gì vậy?

- haha.nếu a dám tiến lại đây thì e sẽ rạch mặt nó ra..

- cô dám à?

Bụp...vân anh thụi mạnh vào bụng nó làm nó thiếp đi..

- thư.. thư.hấn lo lắng gọi nó

- a khỏi gọi..mang nước ra đây...

vân anh hất nước lên mặt nó làm nó tỉnh lại..

- thư cô có sao ko?

- Nó lơ mơ nhìn về phía hấn: tôi ko sao..

- Ko sao à? vân anh lại tát nó và đập vào người nó ko thương tiếc

Tự nhiên điện thoại của hấn reo lên...

- đưa điện thoại đây! vân anh hét lên..

- vừa tiến lại gần vân anh hấn vừa nói: tại sao cô phải làm như vậy chứ?

- Vì e yêu anh thôi..

- Yêu ư? yêu mà làm ntn à?

- A khỏi nói nhiều mau đưa điện thoại đây..

Hấn từ từ đưa điện thoại lên cho vân anh..khi vân anh vừa cầm vào điện thoại thì hấn dành lấy con dao trên tay vân anh...2 người dang co nhau thì

- a.....

Tay hắn bị 1 vết cắt của dao..thấy máu chảy nhiều quá vân anh run lên và chạy đi... 2 con bạn thấy thế thì vớt nó ở đấy chạy biến ngay làm nó lặn ra đất.

Hắn đi đến bên nó

- thư? thư? tỉnh dậy đi.

máu chảy nhiều quá nhưng hắn vẫn cố gắng bế nó đến bệnh viện

- bác sĩ cô ấy có sao ko ạ.

- Ko sao đâu.cô ấy cần nghỉ ngơi nhiều chỉ là bị sơ sót bên ngoài thôi mà..còn a phải cẩn thận vết cắt hơi sâu đấy..

- Dạ.cảm ơn bác sĩ ạ...

Rồi hắn chạy 1 mạch vào phòng nó đang nằm thì thấy nó đang cười rồi thế thì hắn đỡ lo

- nãy cô ngất làm tôi sợ quá...

- hi hi.tôi ko sao rồi..a có bị làm sao ko?

- À..ko sao..tôi vẫn lành lặn bt..cô khỏi lo.

- Nhưng sao mặt a tái mét vậy nè..

- Thì lo cho cô đó...

- Hi hi.cảm ơn a !...

- À cô ăn gì ko để tôi đi mua...

Vậy là nó liệt kê 1 đồng thức ăn ra để mặc cho hắn 1 mình đi mua về haha...đang đau mà lại còn phải làm chắc mệt lắm nhỉ?

Nó đang ăn táo thì bác sĩ vô..

- bác sĩ..nó mỉm cười nhìn bác sĩ

- ừ..tình trạng cô khá tốt rồi chiều nay có thể ra viện đấy..

- thật ko ạ? Cảm ơn bác sĩ...

- à..đúng rồi a là chồng kiểu gì ấy mà lại để cho vợ bị đánh ntn?

- Dạ? nó ngơ ngác nhìn sang hắn còn hắn chỉ cúi đầu cười thầm...

- Dạ chúng tôi bị cướp..hắn nhanh nhẩu lên tiếng

- Bác sĩ: ra thế..vết thương của cậu đỡ nhiều chưa?

- Nó quay sang nhìn hắn còn hắn đứng bật dậy khoác tay qua vai bác sĩ và kéo ông ra ngoài: có phải ông đang có bệnh nhân ko?

Khi hắn quay trở lại phòng thì nhận được ánh mắt kinh khủng của nó..

- thật ra là... hắn định biện minh nhưng

- để tôi nói trước...tôi vs a là vợ chồng khi nào vậy?

- à thì...

- ai cho anh quyền làm thế hả>tôi còn chưa có chồng mà a...

- thôi bớt giận tôi nói thế thì mới có thể đưa cô nhập viện được chứ?

- Được rồi bỏ qua..lần sau còn nữa tôi giết a đấy..sao a bị thương mà ko nói vs tôi..

- Bị thương? à tôi chỉ bị chày sước nhẹ thôi mà..
- Tôi ko tin bác sĩ này còn nói a cẩn thận..
- Tôi ko sao thật mà nhưng nó đã kịp cầm lấy tay hấn kéo lại phía mình và kiểm tra ...: a bị ntn mà còn bảo ko sao? nó nhìn hấn về đầy lo lắng...
- Tôi ko sao mà đỡ nhiều rồi...
- Thật ko?
- Thật...nhìn cô buồn cười quá!
- A thật là...

1 lúc sau có cả đồng người đến thăm nó là các phan hâm mộ mang đủ mọi thứ đến luôn...hỏi han chăm sóc nó nhiệt tình..

Nhưng sau khi nó nói cho mọi người biết là hấn cũng bị thương thì mọi người lại bầu kín lấy hấn làm cho hấn ngạt thở gần chết...còn nó thì ngồi trên giường ăn bimbim ngon lành...

Tối hôm đấy sau khi hấn đưa nó đi ăn tối về do nó bị thương nên hấn phải chiều nó vì lỗi là do hấn mà ra mà nhĩ? điện thoại hấn reo vang...

- alo...
- con trai à?
- Dạ bố ạ..có chuyện gì ko bố?
- Con ra quán cà phê nc vs bố ít nha..
- Vâng ạ con ra ngay..

Tại quán cà phê:

2 người đàn ông 1 trẻ 1 trung niên đang ngồi vs nhau..

- bố gọi con có chuyện gì ko ạ?
- vài ngày nữa là bố mẹ sang mĩ làm 1 dự án phải vài năm nữa mới về được
- sao nhanh vậy ạ?
- ừ..thì con cũng sắp ra trường rồi bố muốn con mau chóng hoàn thành 2 sứ mệnh..
- sứ mệnh? gì vậy bố?
- đầu tiên con phải lấy vợ..sau đó là tiếp quản sự nghiệp của bố..
- haha..con còn trẻ mà bố lấy vợ? con chưa nghĩ đến đâu...
- thì ít ra con cũng phải có đối tượng rồi chứ?nếu ko có bố mẹ sẽ gt cho con 1 người..
- dạ..thôi ko cần đâu bố con có đối tượng rồi ạ..
- thật à? vậy thì ngày mai dẫn đến gặp bố nha...
- hả? gặp mặt nhanh vậy...
- ko nhanh đâu...con nhớ đấy bây h bố về đây..bố sẽ chờ con dâu tương lai của bố là người ntn?

Kết thúc cuộc trò chuyện mà hấn cứ bứt dứt mãi tìm về nhà cũng đã khuya rồi thấy phòng nó vẫn sáng thì tiến lại gần định gõ cửa nhưng thôi..vừa quay mặt đi thì cánh cửa vội mở..

- sao a lại ở đây?
- À..tôi..tôi có chuyện muốn nói vs cô..
- Chuyện gì mà h này nói vậy? thôi a vào phòng đi..

Sau khi vào phòng nó thì nhảy lên giường ôm gấu bông còn hấn thì cũng ngồi xuống bên cạnh nó...

- a có chuyện gì vậy?

- à..mà sao lúc này cô biết tôi mà mở cửa?

- tôi..à...

- có phải nhớ tôi ko? hấn nhìn nó nghịch ngợm

- nó véo hấn 1 cái cười tinh nghịch : a nằm mơ à? mau nói chuyện của anh đi..

- à chuyện là tôi muốn nhờ cô làm 1 việc..

- việc gì? có thưởng ko?

- Có thưởng hậu hĩnh cơ..

- Thật ko?mà chuyện gì vậy?

- Cô ...cô...

- Nói nhanh đi...

- Cô có thể làm nỳ tôi ko..

Nó 2 mắt tròn xoe nhìn hấn ngạc nhiên: a..a..nói gì cơ?a đang đùa tôi phải ko? nó lại nhoẻn miệng cười..

- Ko là thật đấy...tôi ko đùa đâu..hấn nhìn nó nghiêm nghị,...

- A bị điên à? có biết bao người xinh xắn hơn tôi..tài giỏi hơn tôi...mà sao a lại bảo tôi yêu a..a có vấn đề à?

- Trước kia thì có nhưng bây h thì time ko cho phép...nếu cô ko muốn thì có thể làm nỳ hờ thôi cũng được..

- Nó nhăn chán: nỳ hờ?

- ừ..là giả bộ đấy..

- à..nhưng sao phải giả bộ?

hấn kể hết cho nó nghe về mọi chuyện

- chưa là nỳ a mà đã bị oánh ntn rồi được thưởng hậu hĩnh mà cũng bị oánh hậu hĩnh lắm ấy..

- tôi sẽ bảo vệ cho cô...

- tôi có tin đợc a ko đây?

- Thế cô ko nhớ ai đưa cô vào bệnh viện à?

- Còn 1 lần nữa chắc tôi chết quá..

- Thôi mà chỉ 1 lần gặp mặt thôi mà...hấn năn nỉ nó...

Nhìn bộ mặt đáng yêu thì nó ko thể thoát khỏi nhìn hấn cười

- tôi đồng ý..

hấn nhìn nó cười tươi rói như hoa nhắc bông nó lên nhưng rồi lại bị ngã xuống do tay bị đau hấn nằm lăn ra giường quần quai..nó thấy thế thì lo lắng

- a a có sao ko? ngồi sát sạt bên hấn..

hấn bật giấy ôm chầm lấy nó và kéo nó xuống vậy là 2 đứa vật lộn nhau 1 lúc rồi ai về phòng người ấy..rất vui về...

Chap 10:

SÁNG HÔM SAU:

Sau khi bước xuống nhà thì ko thấy nó đâu chỉ thấy có tờ giấy trên bàn ăn

- a ăn sáng rồi đi học trước đi.tôi đi thăm bà lâu rồi ko vào chắc bà lo cho tôi lắm..chúc a ngày tốt lành nỳ
hờ trịnh kim thư

khi nó vừa bước từ cổng bệnh viện ra thì 1 chiếc xe đỗ kịt trước mặt..cánh cửa tự nhiên mở ra trong xe hấn
thò đầu ra..

- a..a chưa đi học à? nó ngạc nhiên

- hấn cười nhẹ: nỳ ơi? lên xe đi..

nó mỉm cười thật tươi rồi bước lên xe..

- trông a vui nhĩ>?

- e cũng vui mà...

- ừ..tôi vui..bà tôi sắp được ra viện rồi..

- thế à? hấn chỉ nói thế rồi ko nói gì nữa 2 đứa cứ im lặng đi đến trường.ko biết là vì sao.

Hôm nay điều đặc biệt là nó ko đi theo sau hấn nữa mà là khoác tay hấn đi do hấn bắt ép đó...đi qua dòng
người la hét ầm ĩ chỉ muốn thùng màng nhĩ nên hấn cố gắng bước đi thật nhanh..

Trong h học hấn có tin nhắn là số lạ hẹn gặp nhau ở sau trường...

Ra chơi hấn đi nhanh đến chỗ đó..để lại nó ở trong lớp..nên nó cũng chán mà đi xuống canteen..

Khi hấn vừa đi đến nơi thì thấy vân anh đứng đó..

- cô tìm tôi làm gì?

- Vân anh chạy lại ôm lấy hấn: a có sao ko? e xl xl a nhiều..

Nó vừa đi qua cầm lon nước cho hấn thấy thế thì lại bỏ đi thật nhanh..

Trong khi đó hấn đẩy vân anh ra: cô làm như thế còn chưa đủ sao? tôi ko còn yêu cô nữa..cô tránh xa tôi
ra.nếu cô còn dám như thế nữa thì đừng trách tôi..

- tại sao chứ? e yêu a mà

- tôi ko muốn nghe bất cứ lời nào của cô nữa...hãy rời bỏ tôi đi..tôi ko hợp vs cô đâu

- vậy a vs con osin kia hợp nhau hả?

- tôi ko muốn nc nhiều vs cô..bây h cô ấy là nỳ của tôi..chào cô.

.vậy là hấn bước đi..khi nhìn thấy cảnh đó nó bước đi thật lẹ thì nhìn thấy 1 tên con trai đang đứng trên
thành bể bơi nó tiến lại gần thì ra đó là thắng...

- a làm gì ở đây?

- Tôi chờ e

- Chờ tôi?

- Đúng..

Thắng quay lại ôm chậm lấy nó làm nó giật mình ko biết phản ứng gì cả..thì thật chó trêu hấn đứng phía
sau đã nhìn thấy hết rồi..

Nó vùng vằng

- a bỏ tôi ra..a bị điên à?

- Ko a yêu e..

- Sau khi nghe câu đó nó càng bất ngờ..

- Thật đấy a yêu e a yêu e thư à? làm nỳ a nha?

- Nó đẩy thẳng ra và nhìn thẳng vào mắt thẳng.: tôi ..tôi đã có ný rồi..

- Huỳnh anh ư?

- Đúng thế..nó khẳng định chắc nịch

Thẳng nhìn nó và hôn nó nó tránh né..hắn từ nãy đã chứng kiến tất cả định bỏ đi nhưng may mắn hắn vẫn đứng đó chứng kiến khi thấy tình hình ko ổn thì hắn chạy lại..dặt lấy tay nó làm nó giật mình

- Huỳnh anh..a ta..

- e khỏi phải nói..

rồi hắn đâm cho thẳng 1 phát...làm máu mồm thẳng chảy ra

- tao sẽ ko cho mày cướp thư của tao đâu..

thẳng nhìn hắn bằng ánh mắt tức tưởi và xông vào 2 người oánh nhau đến rơi xuống bể bơi vẫn đánh nhau..

nó thì đứng trên bờ 1 câu ..2 câu..

- huỳnh a..cố lên....cát thẳng cố lên..2 người cố lên..như xem phim trường cứ bên kia đâm 1 quả thì nó lại nghiêng sang bên bị đâm..1 lúc sau thì cả 2 đều mệt..nó kéo hắn lên...rồi lại cầm cái cây khều khều vào áo thẳng kéo thẳng lên..

- a thẳng à..e cảm ơn anh về tình cảm mà anh đã dành cho em nhưng mà tình cảm là thứ ko thể ép buộc được a hiểu mà đúng ko? hãy hiểu cho bọn e nha..

rồi nó kiễng chân lên hôn nhẹ lên má thẳng trước sự ngỡ ngàng của cả 2 thẳng..làm thẳng đơ luôn..nó nhìn thẳng cười rồi cầm tay hắn bước đi..hắn tức tối

- e..làm gì thế? sao lại hôn nó..ai cho phép e làm thế..a..

chưa kịp nói hết câu thì nó đã đặt lên môi hắn 1 nụ hôn..nhẹ nhàng thôi..nhìn hắn cười rồi bước đi trước làm hắn ngây ngô rồi tỉnh lại và chạy theo nó...

- sao e lại làm thế..

- tập kịch mà...

- thế ko phải e thích a rồi hôn a à?

- Ko phải

Hắn đứng lại tức tối..nhưng rồi lại nở nụ cười bước đi thật nhanh

Còn về phía nó thì cũng cảm thấy bản thân mình lạ nó chỉ nghĩ làm như thế chỉ là để công bằng thôi..nhưng sao cảm giác hôn hắn và thẳng lại khác nhau đến thế có phải chăng là hôn khác chỗ ko? nhưng sao nó hôn thẳng hôn má mà hôn hắn lại hôn vào môi hay mặt 2 người này lệch nhau nên nhắm đích bị trượt nhưng ko phải đâu là do trái tim nó mách bảo chỗ hôn đấy..trái tim nó đập nhanh hơn khi hôn hắn còn thẳng thì bình thường chẳng có cảm giác gì..vậy là nó đã có 1 chút gì đó vs hắn rồi...

TỐI HÔM ĐÓ

Sau khi hắn cho người trang điểm thật đẹp cho nó xong thì hắn cùng nó đến nhà của bố hắn...khi vừa đến nơi hắn chạy sang mở cửa xe cho nó..nó bước ra khoác tay vs hắn rồi bước vào trong nhà thực sự thì ngôi nhà này còn đẹp hơn cả nhà của hắn to hơn rộng rãi hơn ko biết nhà hắn làm nghề cướp nhà băng hay buôn ma túy hay sao mà có nhà đẹp như vậy nhưng ý nghĩ đó chợt vụt tắt khi nó nhìn thấy bố mẹ của hắn 1 người đàn ông trung niên rất đẹp trai và nghiêm nghị..1 người phụ nữ rất hiền hậu nhân từ..nhìn khuôn mặt rất chi là phúc hậu,..

- các con đến rồi à? bố mẹ hắn lên tiếng

- dạ...hắn thưa...

- cháu chào 2 bác ạ...

- bố mẹ hấn nhìn nó 1 lượt từ trên xuống dưới ngật đầu: các con ngồi đi... không khí căng thẳng hấn đi..

- chắc cháu cũng biết ta gọi cháu đến đây là để làm gì rồi chứ? mẹ hấn lên tiếng

- dạ..cháu đã nghe a ta à nhầm a huỳnh anh nói rồi ạ..

- hấn bây h mới lên tiếng: mẹ ơi cho con xin chút gì làm niềm tin đi ạ.

- À mẹ quên mất...lấy cho tôi 2 ly trà ..

Người làm đặt 2 ly trà xuống trước mặt 2 đứa..hấn thì cười tươi nhìn bố mẹ còn nó thì run hết cả người và vì ko biết uống trà...nó lấy tay véo hấn 1 cái hấn đau điếng mà cũng ko dám làm gì..bây h bố hấn mới lên tiếng

- cháu là con cái nhà ai mà xinh đẹp ntn?

- Hấn nhanh nhẩu: bố..có cần tra khảo thế ko?

- Bố hấn nhìn hấn trách móc còn nó thì ko sao nói toẹt ra ai bảo hôm nay a đi ôm vân anh a coi tôi là cái gì

- Ko sao ạ..cháu mồ côi từ nhỏ hiện đang ở vs bà ngoại ạ..

- Bố hấn ngạc nhiên: vậy nhà cháu ở đâu? bà cháu làm gì?

- Hấn chưa kịp nói gì thì nó đã bô bô: dạ bà cháu hiện đang bị bệnh ở bệnh viện và bà cháu làm osin cho a huỳnh anh..cháu thì khỏi nhắc đến luôn..đi làm thuê làm mướn linh tinh thui ạ

Mặc kệ từng đường nhìn sắc lém khéo ý hay ko cũng đều bị nó gạt qua và nó nói tuột hết ra..sau khi nói xong nó thấy thật thoải mái..và đang lấy lại tinh thần để xem phản ứng của bố mẹ hấn ..hấn thì đang cúi gằm mặt xuống chẳng biết làm gì nữa?

- hahahahaha...tiếng cười của bố hấn làm ko khí bớt căng thẳng hấn

- hấn nhanh nhẩu: bố..con...

- thôi con đừng lóng ngóng thế..con trai bố làm tốt lắm..

2 đứa tròn mắt nhìn nhau

- bố hấn lại lên tiếng: bố cũng dự định tìm cho con 1 người vợ như vậy..nhưng ko ngờ con làm tốt lắm gia đình chúng ta giàu có nên lấy về một người vợ ntn sẽ ko bị quan tâm chú ý ko bị soi mói ko bị gặp nguy hiểm...con làm tốt lắm..

- mẹ hấn lại lên tiếng: mẹ đồng ý 2 con dọn về đây ở chung vs bố mẹ luôn khi nào bố mẹ làm xong dự án này thì các con tổ chức đám cưới luôn nhưng bây h sống chúng luôn cũng được..quyết định vậy đi..mai chuyển đến nhà...

- mẹ ơi nhưng mà..hấn đứng dậy nhăn nhó...nhưng bố mẹ đã đi mất..

Nó đứng bật dậy:- a nghĩ sao đây? a hại tôi rồi..

- hấn nhăn nhó nhìn nó: cũng ko sao mà 2 ngày nữa bố mẹ a đi mĩ rồi

- nhưng là 2 ngày tôi phải sống vs anh đấy...cùng chăn cùng giường cùng gối,..chết mất..nó tức giận bỏ về nhà...

- còn hấn nhìn theo nó rồi mỉm cười : ý tôi cũng muốn thế mà..

XEM PHẦN 5

5. Chương 5

Chap 11:

Vậy là hôm sau nó bắt buộc phải đi theo hấn tới nhà bố mẹ hấn ở mặc dù ko muốn nhưng hấn dọa sẽ cho ngôi nhà của bà cháu nó tan nát nên nó phải đi thôi..lại chùng đúng 2 ngày cuối tuần nó và hấn ko phải đi học nữa chứ...

sau khi chuyển đến 2 đứa phải ở chung vs nhau khi mà hấn vào phòng tắm nó nghĩ cách ...

khi hấn vừa mở được cửa phòng vs ra bước 1 chân ra thì bụp...hấn bị ngã sòng soài ra đất..do bị nó ngáng chân nó đứng dậy cười ha hả bước đi thì bị hấn kéo xuống nên nó nằm đè lên hấn...hấn ôm chặt nó luôn..

- a..a bỏ tôi ra..

- xưng a e đi có camera đấy e yêu ạ...rồi hấn đè nó xuống

- a định làm gì hả?

- hôn cái nào? đáng yêu quá..

- a bị điên hả?

- điên gì? e hôn a suốt a có nói gì đâu?lại còn dám ngáng chân a ngã nữa e chết vs anh...

nó thì la hét ầm ĩ xin trợ giúp của bố mẹ nhưng bố mẹ còn muốn hấn làm nhiều hơn thế nữa kia nên chẳng ai bận tâm..nó đâm thùm thụp vào người hấn la hét om xòm ..hấn dí sát mặt vào mặt nó chọt 1 phát vào má nó rồi đứng dậy bước đi..để nó nằm sòng soài ở đó..nó thở phào nhẹ nhõm...

- a ta bị điên thật rồi..rồi ko dám nói gì nữa nhanh chân bước vào nhà vs tắm 1 lúc sau..rồi lại 1 lúc sau chờ nó mãi mà nó chưa ra hấn thấy lo lo bước đến gần phòng tắm..

- e làm gì mà lâu vậy? nhanh xuống gặp bố mẹ kìa..hay a xuống trước nha?

- Ko được..

- Sao thế? muốn đi cùng a à? vậy thì nhanh lên..

- A...a làm ơn lấy hộ e..

- Lấy cái gì cơ?

- Lấy hộ e quần áo đi e để quên ngoài đó rồi..

- Hahahaha..hấn ôm bụng cười..gọi a yêu thân mật vào a lấy cho

- A...

- Có nói ko?>

- Có..a yêu..yêu ơ lấy hộ em quần áo.

Thật sự là rất gượng nhưng nó làm sao được đây?nó ko dám choàng khăn ra ngoài gặp hấn vì sợ bị hấn dật mất nên phải thế thôi..bố mẹ hấn nghe thấy thì cười thầm đi xuống..nãy h nghe chộm đấy..

1 lúc sau nó và hấn cùng đi xuống nhà ăn trưa...

- mẹ hấn: con nè triều con dẫn thư đi chơi đâu đó đi...vs nhau mà chẳng thấy 2 con đi chơi đâu cả..

- dạ vâng ạ..hấn ngáp ngừng..

1 lúc sau khi mà bố mẹ đã đi ra ngoài rồi thì nó mới được thoải mái..

- e tính đi đâu chơi đây...

- e ko biết..e muốn đi ngủ..mệt quá..

- cái gì? muốn đi ngủ?
- a đừng có mà đầu óc tối tăm..
- muốn a đầu óc ko tối tăm thì đi chơi đi..
- tùy anh..

Sau 1 hồi đấu tranh tư tưởng thì nó và hấn cũng quyết định đi chơi..vì là ngày trước nó được thắng dẫn đi chơi ở khu giải trí ùi nên hấn ko muốn nó đi đến đấy nữa nên rủ nó đi trượt băng..trong nhà thôi..

Sau khi cho nó thử cảm giác lạ khi lướt trên đường phố HÀ NỘI bằng tốc độ kinh hoàng thì bây h mới đến phần đi trượt băng

Trên sân trượt nta gọi nhau í ới sau khi thay đồ ra hấn chẳng thấy nó đâu..nhìn đi nhìn lại thì thấy nó đang ngủ khò khò ở 1 xó hấn cầm cái găng tay đập hấn vào mặt nó làm nó trợn tỉnh..nhìn thấy hấn đang cười tít mắt thì giận giữ lao về phía hấn thông cảm chứ nó nhà mình đâu có biết trượt băng chứ? cứ ngỡ là đang trên đường bình thường thôi thì nso lỡ chân vèo đâm thẳng vào hấn hấn ngạc nhiên tưởng sao có kiểu trượt băng mà chân tay cứ lảo đảo suốt thì bùm..2 người đâm vào nhau ngã ụynh ra sân..ôm sau ở đó..vì sợ nó bị đau nên hấn đã ôm nó nằm phía trên khi nó mở mắt ra thì thấy hấn đang nhắm mắt tịt và ôm nó khư khư rồi..nó cười tỉnh nghịch lấy tay xoa xoa vào mắt hấn hấn từ từ mở mắt ra..nhìn nó âu yếm..làm nó giật mình là nhanh nhanh đứng dậy...

Cả buổi hôm đó hấn phải dạy nó cách trượt băng thật là ngu hết sức tả nổi hướng dẫn mãi mà cũng có biết đi đâu??làm hấn bực cả mình..

- thôi ko tập nữa đâu. e đói lắm ùi..
- hấn nhìn nó cười nhẹ nhàng: vậy thì về nha?

Sau khi về nhà chúng nó lên phòng tắm rửa nó tắm trước đến lượt hấn ra thì thấy nó nằm kênh trên giường ngủ như heo ùi..hấn nhìn nó chăm chú..ko biết nó có lực hút hay sao ấy hấn từ từ cúi sát xuống mặt nó nhẹ nhàng

- cậu chủ ơi xuống ăn tối..
- giọng của người làm làm hấn giật mình nên kế hoạch nhỏ nhoi này bị tan nát..
- hấn cầm tay nó giật mạnh nó tỉnh dậy nhìn thấy hấn
- có chuyện gì vậy?
 - mau xuống ăn tối kìa..
 - nó bật dậy như lò xo...chải tóc cẩn thận rồi xuống ăn tối..

trên bàn ăn:

- mẹ: các con hôm nay đi chơi vui ko?
- Hấn nhìn mẹ cười: vui ạ...
- Mẹ hấn lại nhìn nó cười rồi gấp cho nó thức ăn: con ăn đi mẹ trông con ốm lắm đó..
- Nó ngẩng mặt lên nhìn mẹ cười: vâng ạ mà trong dạ: chết tiệt mẹ a ta chứ mẹ mình đâu mà ? xì...

Sau khi ăn tối xong nó cùng hấn ngồi đó uống trà ăn hoa quả xong khi mà bố mẹ đi về phòng hết thì nó nhanh nhẩu leo lên phòng ..trong khi hấn lẩn ra giường thì nó chạy ngay lại cái laptop của hấn chơi điện tử...

- e ko tính ngủ sao?
- A thích thì cứ ngủ để tôi chơi đã lâu ko chơi nhớ lắm ùi..
- Hấn 2 tay vòng qua eo nó làm nó giật mình: đi ngủ đi mà e yêu
- Nó khó chịu: e chưa muốn ngủ mà..a ngủ đi e chơi tí e ngủ liền..

Nhưng hần ko chịu được liền bế bổng nó lên

- a làm gì đấy bỏ e xuống nhanh
- ko được phục vụ a chu đáo a tha cho
- cái gì phục vụ á?

Hần bế nó lên giường lấy chăn vùi lại nó giãy giụa và đập 1 phát hần nhảy cẫng lên la om xòm..

- a mà động vào e thì biết tay..

xong rồi nó lại chơi điện tử mặc kệ hần đang đau đớn hần chẳng thèm chơi vs nó nữa đi ra ngoài ban công hóng gió nó chơi điện tử đến 1h đêm rồi mà vẫn chưa định ngủ hần thì nằm trên giường đọc đôrêmon..rồi sau đó gả vờ ngủ luôn..

nó quay qua nhìn thấy hần ngủ rồi liền tắt máy mang gối vs chăn xuống sàn nằm ngủ khèo luôn vì quá mệt chẳng qua là sợ hần làm gì nên mới chịu ngủ sau thôi

hần từ từ mở mắt nhìn nó 1 lượt rồi bế nó lên giường nhìn nó ngủ mà lắc đầu..

Chap 12:

sáng hôm sau:

khi nó tỉnh giấc thì thấy nó đang nằm gọn trong vòng tay ấm áp của hần rồi nó ngẩng mặt lên thấy hần đang ngủ y như thiên thần vậy sao mà nó thấy ấm áp quá thấy hạnh phúc quá y như là yêu nhau thật vậy có phải là nó yêu hần thật ko nó lắc đầu nguầy nguậy..thì hần tỉnh giấc nhìn nó âu yếm

- ngủ ngon chứ e yêu..
- nó giật mình ngồi dậy...hần cũng ngồi dậy: rõ ràng là hôm qua e ngủ dưới mà?
- E ngủ dưới à? thật sao? vậy sao e lại lên ngủ cùng anh có phải e nhớ a nên chạy lên ngủ cùng ko?
- A...

Hần nhìn nó cười đáng yêu rồi đặt lên môi nó 1 nụ hôn chào buổi sáng...

- chúc ngy a ngày mới tốt lành...

sau khi vệ sinh cá nhân xong thì nó và hần cùng xuống dùng bữa sáng vs bố mẹ hần

- bố: chúc các con ngày tốt lành
- nó và hần : con cảm ơn bố chúc bố mẹ ngày tốt lành
- mẹ : thư này..
- nó nhanh nhẩu: dạ..
- tí con đi vs mẹ đi mua ít đồ nha..
- vâng ạ..

hần nhìn mẹ nó vẻ khó hiểu..

trưa thì ôi trời ơi nó mệt chết đi được mẹ hần dẫn nó đi hết chỗ này đến chỗ kia mua nào là quần áo trẻ con đồ trẻ con rồi quần áo bà bầu quần áo bình thường..chuẩn bị mọi thứ cho hiện tại và tương lai..vs lí do mẹ ko ở nhà ko thể lo cho nó được nên mua trước

- nó than thở: a thấy đấy chưa gì mẹ anh đã tính kế lâu dài rồi..chắc e chết mất..
- haha..hần chẳng nói gì chỉ nhìn đồng hồ đó mà ôm bụng cười thôi..
- a cười gì? a ko nghĩ sau này bố mẹ a biết chuyện thì thế nào à?
- A ko sợ..đến lúc đó chỉ cần a nói là e ngoại tình a bỏ e thế thôi

- Cái gì?

- À ko ko có gì..

Vậy là nó rượt đuổi hần khắp phòng nào là ko được nói như thế nào là phải nói ngược lại vì nó ko muốn bị đá dít mà..hè hè

Tối đến khi ăn tối xong cả nhà đang cùng nhau ngồi sum họp tại phòng khách..

- mẹ: thư này mẹ cho con cái này...

- nó ngơ ngác: dạ?...

mẹ hần lấy ra 1 cái hộp vuông to...nhìn nó mỉm cười...

nó cầm cái hộp lên ngơ ngác: dạ con mở được ko ạ?

Mẹ hần mỉm cười: con mở đi...

Nó từ từ mở hộp ra thì ôi trời nói trắng ra thì cả cuộc đời nó ko dám mơ đến dù được nhìn thấy nhưng cũng ko dám ước ao..nó ngẩng mặt lên nhìn mẹ

- mẹ...

- mẹ hần lại nhìn 2 đứa nó vừa mỉm cười vừa nói: đây là sợi dây chuyền mà bà bà nội 2 đứa cho mẹ và bây h mẹ sẽ đưa nó cho con..đây là vật báu gia truyền có 102 đấng..con nhớ bảo quản nha...

- nó chớp chớp mắt nhìn hần vẻ hối hận: dạ..con cảm ơn mẹ..

- hần nũng nịu: cô ấy được còn con thì sao mẹ?

- bố hần nhúp 1 ngụm trà: thì cả gia tài này là của con mà đến lúc ấy con muốn bao nhiêu cũng được mà...

- cái đấy...hì hì..hần cười nhìn bố mẹ sau khi dọn đồ chu đáo 2 đứa thì bố mẹ hần mới tha cho hần và nó nó nhảy phóc lên giường..

- aaaaaa....sắp được tự do ùi...

- e nói thế là sao? hần ngồi xúng nhìn nó..

- a sao vậy? bà e sắp ra viện nè, bố mẹ anh cũng sắp đi mĩ nữa tất cả sắp ổn

- e vui vậy sao? mặt hần ỉu sìu..

- nó vô ý phang luôn: vui rất vui làm hần đau nhói trong tim

- hần tự nghĩ: ko biết cô ấy có hiểu được tình cảm của mình ko nữa thực sự mình yêu cô nhóc này thật rồi..tại sao vậy? nhưng sao cô ấy trẻ con vậy? sao ở vs mình lâu vậy mà ko hiểu..??

- nó cũng lủi ra 1 góc ngồi ôm con gấu bông 2 tai đeo cái tai phone như kiểu đang thưởng thức nhạc trong khi mà đầu óc cứ ở đâu đâu ấy..: tên này thật ngốc../..mình nói thế mà cũng ..xì..ko hiểu nổi nữa...thực ra nếu phải rời bỏ cuộc sống này mình sẽ rất nhớ hần mình bị sao vậy nè? ko được cuộc sống của mình là 1 con bé nghèo nàn ko có gì bây h chỉ là giấc mơ thiên đàng thôi mà..đúng ko? hết time mình sẽ lại trở lại là 1 cô bé bình thường..ok?

nó tự hứa vs lòng mình mà thực sự trong tận sâu đáy lòng nó ko hề muốn chút nào nó muốn mãi mãi được sống ngày nào cũng được ở bên cạnh hần thôi nhưng như thế có phải tham lam quá ko trong khi mà chỗ của nó ko phải ở đây?

Chấm dứt suy nghĩ cũng là lúc nó thiếp đi..hần từ ngoại ban công đi vào nhìn nó ngủ y như 1 chú mèo ngoan ngoan vậy thật đáng yêu hần nhẹ nhàng tháo tai phone ra và bế nó lên giường ngồi ngắm nhìn nó nhẹ nhàng hôn lên trán nó

- e à? e có biết a yêu e mất rồi ko e?tại sao e cứ như trẻ con vậy tại sao ko hiểu lòng anh? đến ngày chúng ta phải rời bỏ nhau e sẽ đi thật sao? chẳng lẽ trong suốt những ngày qua e ko có dù 1 chút 1 chút thôi tình cảm dành cho anh sao? a sẽ nhớ e lắm đấy..nhưng biết sao được hã e a ko thể đối diện vs thực tại được a

sợ nếu nói ra bị e từ chối thì a sẽ đau lắm a sợ lắm e ạ thôi thì cứ để cho nó chôn sâu trong đáy lòng này e nhé?

Vậy là hân cũng thiếp đi

Sáng hôm sau tỉnh lại hân trông thấy nó ngủ ngon lành còn tay thì đang ôm cứng lấy hân..

- có tình hay có ý đây?yêu a rồi hả cưng?

- Nó tựa quây mở mắt ra..thì thấy mình đang ôm hân nó nhanh nhanh bỏ tay ra khỏi người hân trong lúc đó hân lại nhắm mắt lại..

- Mình ngủ mơ à? tại sao lại đi ôm a ta chứ? may mà a ta chưa tỉnh ko là lại trêu mình chết ừi..

- Ai bảo chưa tỉnh

hân mở mắt ra nhìn nó tiếng nói đó làm nó giật cả mình và đỏ ửng mặt lên ko nói gì nhanh nhanh đi làm vs cá nhân hân chỉ nhìn theo cười nhẹ mà thôi

hôm nay chúng nó phải tiễn ba mẹ ra sân bay..rồi quay về trường học thì lại 1 đồng tin lá cải..

trên bảng thông báo lại là hình ảnh của cô công chúa osin..

hình ảnh của nó và thằng đang ôm nhau trên bể bơi và hình ảnh của hân đang ôm vân anh dưới gốc cây cổ thụ sau trường..

2 đứa nhìn thấy 2 tấm ảnh đó thì cười nhẹ và bước đi mọi người thì nhón nháo hỏi han nó hỏi han hân hân đưa nó đến chính giữa sân trường tập trung tất cả mọi người

- trịnh kim thư là người yêu tôi..và cũng sẽ là vị hôn phu của tôi những hình ảnh mà các bạn nhìn thấy chúng tôi ko công nhận.. rồi hân nhẹ nhàng quay sang phía nó hôn nó ngấu ngiến như sợ ai cướp mất bánh của mình..còn nó thì cũng đáp trả thật nhiệt tình mọi người xung quanh âm ồ cả lên rồi những tràng pháo tay náo nhiệt tiếng la hét âm ĩ...kết thúc màn hôn thì chúng nó dẫn nhau vào lớp còn trên tầng cao 1 bên có 1 chàng trai đáng theo dõi này h

- chúc e hạnh phúc

Còn 1 bên là 1 cô gái cũng mỉm cười nhìn chúng nó: có lẽ a nói đúng a ko hợp vs e

Sau khi chúng nó hôn nhau kinh khủng thì 2 đứa ko dám nhìn vào mặt nhau mặt đứa nào cũng đỏ ửng lên vào lớp học bài mà chẳng vào đầu lâu lâu lại nhìn nhau đứa này nhìn đứa kia thì đứa kia cũng nhìn làm 2 đứa lại càng ngại..

Chap 13

Kết thúc buổi học hân cùng nó dọn về nhà của hân...đang ngồi ăn trưa thì điện thoại nó reo lên

- alo ai vậy ạ?

- Cho hỏi đây có phải là số của trịnh kim thư ko ạ?

- Dạ vâng ạ..chị là ai có chuyện gì ko ạ?

- Dạ chúng tôi gọi đến từ bệnh viện chiều nay bà ngoại chị có thể ra viện

- À.vâng cảm ơn chị..

Nó cúp máy ngẩng mặt lên nhìn hân vẻ buồn buồn

- có chuyện gì thế? hân nhìn nó

- à ko có gì ? chiều nay e muốn về nhà lấy ít đồ được ko?

- ừ..

- nhưng e muốn đi 1 mình cơ

- tùy e...

tùy e câu nói đó khiến nó thấy khó chịu và đau nhói...tại sao a ko hỏi tại sao e muốn đi 1 mình chứ nhưng ko sao e cũng ko muốn cho a biết mà nó tự thăm thì như thế...

chiều hấn ra ngoài đến công ty để kiểm tra tình hình công ty ở việt nam của bố hấn còn nó thì đến bệnh viện đưa bà về nhà...đến tối khi hấn trở về nhà thì ko thấy nó đâu chờ mãi cũng ko thấy nó về gọi điện thì ko thấy bắt máy..hấn đi vào phòng nó ý định chờ nó thì thấy phòng nó rất gọn gàng quần áo thì xếp ngăn nắp đặt trên giường điện thoại cũng để trên đó hấn nhìn thấy 1 tờ giấy trắng đặt trên bàn

[chào a.khi a đọc được những dòng chữ này thì tôi đã đi đến một đất nước khác rồi..chiều nay tôi đến đón bà ra viện theo những gì a đã nói sau khi bà tôi ra viện và có thể đi làm thì tôi sẽ ko còn là osin của anh nữa..ngày mai bà tôi sẽ đến làm việc...cảm ơn anh về những ngày qua đã cho tôi biết cuộc sống của giới thượng lưu là ntn cảm ơn a đã cho tôi được đi học cảm ơn a về tất cả..còn đồng đồ mẹ anh mua và a mua cho tôi tôi ko biết dùng để làm gì cả nên để lại cho a dùng thôi..thực ra tôi muốn nói vs anh 1 sự thật ..trong suốt time qua hình như tôi đã có cảm tình vs anh mất rồi có lẽ a nghĩ đó là 1 chuyện thật vớ vẩn nhưng thật ko may cho anh lắm là thật đấy..tôi thích a mất rồi nhưng tôi ko dám đối diện vs sự thực này đâu...quyết định vậy nè nếu a thích tôi hay chỉ là có chút cảm tình nào vs tôi thôi thì 2 năm nữa tôi sẽ chờ anh trên con đường mà anh đã bắt tôi đến cho cái xe của anh đó..và anh hãy trả lời tôi nha! còn nếu ko thì tất nhiên a cũng biết mà..chào anh!]

Sau khi đọc xong những dòng chữ đó hấn vô nát đi

- tại sao e đi mà ko nói tại sao? e coi thường a thế sao? nhưng mà e đi đâu được nhà e ở việt nam mà...

sau đó hấn phóng xe đến nhà nó

- bà ạ..thư đâu rồi bà..

- bà nó mới hấn vào nhà ngồi: cậu đến rồi à..thư nó đi mất rồi..

- đi ..đi đâu vậy ạ?

- Nó ko cho tôi nói vs cậu đâu nhưng vì cậu đến đây tôi sẽ nói vs cậu..nó đi mĩ rồi

- Dạ..đi mĩ cô ấy đi lâu chưa ạ?

- Cũng được lâu lâu rồi cậu thử ra sân bay tìm thử xem có lẽ là còn có thể gặp

- Dạ..cháu cảm ơn bà

Vậy là hấn cầm đầu cầm cổ chạy ra xe lái xe đến sân bay trên đường đến sân bay hấn bị tai nạn giao thông...nhưng hấn vẫn tỉnh hấn cố lết ra khỏi xe máu me dính đầy người cố lết trên đường

- hãy chờ anh nhé..chờ a..thư..thư...

vậy là hấn ngất đi..và nó đã đi mất đi thật xa hấn

nta đưa hấn vô bệnh viện trong cơn mơ hấn chỉ còn biết gọi tên nó mà thôi..do hấn bị chấn thương não nên hấn phải làm phẫu thuật ca phẫu thuật thành công nhưng hấn thì vẫn chưa tỉnh có nằm hôn mê suốt..

cha mẹ hấn cũng nhanh chóng trở về vs hấn...nhưng hấn vẫn ko tỉnh...

6. Chương 6 The End

Osin đặc biệt

Chap 14

2 năm sau công ty của ba hấn rơi vào tình trạng khủng hoảng..công ty cần đề ra 1 dự án mới về trang sức nhưng các thiết kế đều cũ và ko có tính sáng tạo bố hấn đã quyết định mời 1 nhà thiết kế bên mĩ về công ty hợp tác ...

Cô thư kí vô phòng:

- chào tổng giám đốc ạ..

- ừ..có chuyện gì ko?
- Dạ chiều nay nhà thiết kế bên mỹ sang việt nam ạ..
- ừ..vậy hẹn cho tôi cuộc gặp mặt ngày mai đi..
- dạ vâng ạ
- à...có tin gì từ bệnh viện ko?
- Dạ ko ạ..
- Được rồi cô ra ngoài đi..

Bố hấn đắm chìm suy nghĩ

- đã 2 năm 2 năm rồi đấy huynh anh à..sao con vẫn chưa tỉnh vậy? công ty đang xuống dốc con mau tỉnh để còn phụ giúp ba nữa chứ...

trên con đường hôm ấy..có 1 cô gái mặc bộ váy đen đeo kính đen đang đứng chờ 1 ai đó cô gái đó chờ nhưng ko hề có ai đến... đến tối khuya cô mỉm cười rồi bước ra về...

sáng hôm sau..tại quán cà phê PIUPER

bố hấn đang ngồi nhâm nhi ly trà thì cánh cửa quán hé mở 1 cô gái mặc bộ đồ trắng tinh bước vào đến đúng chỗ của bố hấn cô gái dừng lại..cô có mái tóc dài uốn xoan thả tự nhiên và vàng óng mượt cô mỉm cười tháo kính ra giơ tay lên

- chào ông..tôi là GRACEFULL nhà thiết kế trang sức từ..
- cô gái ko nói nên lời khi nhìn thẳng vào mặt bố hấn..sao vậy? nhìn qua bên bố hấn cũng ko khỏi ngạc nhiên khi thấy cô gái này..
- cháu chẳng phải là kim thư sao?
- Vinh cô gái đó chính là nó...
- dạ..vâng..cháu ko ngờ là bác ạ..cháu tưởng bác bên mỹ chứ?
- bác cũng vậy..cháu qua mỹ mà bác tưởng cháu vẫn ở việt nam
- nó cười nhẹ..:
- ko ngờ bây h cháu đã trở thành 1 nhà thiết kế nổi tiếng ..
- có gì đâu ạ?
- Cháu đừng khiêm tốn..
- Dạ ko có đâu ạ..mà thôi chúng ta vào việc chính đi ạ..đây là bản thiết kế của cháu bác xem qua rồi cho cháu ý kiến ạ..

Bố hấn cầm lấy xấp giấy nhẹ nhàng lật từng trang..

- ôi..ko ngờ cháu lại sáng tạo ntn...đúng là giới trẻ..
- bác thấy được chứ ạ..
- được...được..bác sẽ mời cháu hợp tác vs công ty của bác cháu đồng ý chứ?
- Dạ..để cháu suy nghĩ được ko ạ..
- Tất nhiên..còn bây h tạm thời cháu sẽ là cộng tác cùng công ty bác nhá..
- Vâng ạ...

Nó ngồi uống cà phê cùng bố hấn nhưng 2 người ko hề đề cập đến hấn..cho đến khi

- bố hấn: cháu có hay liên lạc vs..

điện thoại của nó reo..

- dạ cháu xl

- ko sao..

nó bước ra 1 góc nghe điện thoại..

- alo..ai vậy ạ?

- Quên a rồi sao? a thắng nè..

- A anh thắng hả? e sao quên được..

- E về mà ko nói cho ai hay cả..tối nay a e mình đi uống nước nha..

- ừ...cũng được..

- vậy thôi nha hẹn gặp lại e tối nay..

nó trở lại bàn bố hấn

- dạ bạn cháu ạ ..

- cháu có việc bận à>

- dạ cũng ko gấp đâu ạ..

- ừ..vậy thôi bác cũng phải về đây...

- vâng cháu chào bác ạ..

nó đã trở thành 1 nhà thiết kế tài năng phải ko nhỉ>? đúng thế nó học rất ngu nhưng về năng khiếu vẽ và những ý tưởng tuyệt vời thì nó có thừa được sự giúp đỡ của thắng nó sang mỹ học và lập nghiệp luôn ..và bây h nó quay về lại làm việc vs công ty của hấn nữa chứ?...thật ko ngờ mà..

tối đến tại quán kem: tối ăn kem có sao ko? càng mát mà

- e về mà ko nói vs anh nhá...

- hi hi..e định cho a bất ngờ nhưng mà..a thông minh quá ko dấu được..

- a là ai chứ...à còn chuyện ngày trước...

- e nói hết vs a rồi đây e cảm ơn anh đã giúp đỡ e để đến ngày hôm nay e mới được như vậy..nhưng bây h e ko muốn nhắc đến quá khứ nữa a à..

- thật sao? có thật là...

- thật...e thấy mệt mỏi và thất vọng lắm rồi niềm tin bị phá bỏ..

- e đừng buồn..cuộc sống còn nhiều điều thú vị mà ít nhất còn có a bên e mà đúng ko

- ừ..nó nhìn thắng cười típ mắt nhưng trong lòng thì lại vô cùng buồn và thất vọng

sau khi đưa nó đi ăn kem thắng lại dẫn nó đi dạo cho tinh thần thoải mái...

- thư này e biết tại sao lâu nay a vẫn chưa có ný ko?

- Nó cười tinh nghịch nhìn thắng: ko phải là anh đợi em chứ?

- Câu nói như đùa của nó lại chính là suy nghĩ của thắng thắng ngen ngào nhưng nhất quyết phải nói ra...

- Đúng! a chờ e đây thư à..e làm ný a nha?

- Nó ngạc nhiên nó ko ngờ câu nói đùa của nó mà lại thành ra ntn bây h nó thật khó xử nó ko biết phải làm gì nữa...hấn thì bỏ rơi nó còn thắng lại luôn ở bên cạnh giúp đỡ nó trong mọi việc nhưng nó ko hề yêu thắng nó phải nói sao đây? nó im lặng chỉ biết im lặng mà thôi...

- Thắng cười nhẹ nhìn nó: a hiểu e mà..bây h cuộc sống của e còn nhiều điều chưa hoàn thành nên a sẽ chờ a sẽ chờ e thư à..

- Nó ngẩng mặt lên nhìn thắng nó cũng chưa biết nói gì..chỉ biết nhìn thắng cười nhẹ mà lòng thì vô cùng rắc rối..nó còn yêu hần nhưng hần lại làm nó hận hần mất rồi..thực ra nó cũng đã có ý nghĩ hần ko hề thích nó mà..vì vậy nên nó cũng ko thất vọng lắm khi mà hần ko đến..

Chap 15

Vậy là cuộc sống lại trôi đi thật nhanh nó đã đồng ý vào công ty của bố hần làm việc đôi khi nó cũng thắc mắc là vì sao là nó ko hề nhìn thấy hần trong bất kì 1 hoạt động nào của công ty nhưng cũng chẳng ai biết cả...chỉ nghe rằng cậu ấm bây h đang đi học thôi..nên nó tạm tin và cũng thôi ko quan tâm nhưng sâu thẳm trong trái tim nó vẫn còn hình ảnh của cậu chủ mà nó yêu...còn về hần bị chết lâm sàng ko được tung ra ngoài là vì tập đoàn của bố hần vô cùng lớn hần lại là con trai độc nhất nên tin tức này nếu thoát ra ngoài thì công ty của bố hần sẽ ko trụ được..các nhà đầu tư sẽ rút vốn và công ty sẽ bị sụp đổ vì thế nta chỉ được biết rằng hần ta đã đi học mà thôi..

1 năm nữa trôi qua nó vẫn vậy ngày thì đi làm tối đến cùng thắng đi dạo tán gẫu...cuộc sống êm đềm trôi qua..hôm đó khi nó đi làm về

- bà ơi cháu về rồi ạ..

- thư à vào đây ngồi nc vs bà...

- nó ngồi xuống ghế: có chuyện gì vậy bà?

- bà nó nhìn nó: cháu bây h công việc đã ổn định bà nghĩ cháu nên kiếm 1 nửa cho mình đi...bà muốn có cháu để bế mà..bà thấy thắng cũng được lắm..

Nó nhăn chán: bà hiểu cháu mà..cháu...

- bà hiểu nhưng cháu thấy đây nhờ thắng mà cháu có được ngày hôm nay mà thắng lại rất thương cháu...cháu quyết định đi có thể cháu ko yêu cậu ta nhưng cháu nợ cậu ta và sống lâu ngày vs nhau cũng sẽ sinh tình cảm thôi...

- nó nó ấp úng: cháu...

- thôi bà ko ép cháu đâu bà chỉ nói thế thôi..còn quyền quyết định vẫn là ở cháu...

vậy là nó lại ôm suy nghĩ về hần về thắng về 2 con người mà nó ko biết chọn ai hần đã ko yêu nó nó nghĩ thế còn thắng thì rất yêu nó..nó biết nhưng thực sự nó ko yêu thắng đối vs nó thắng đã giúp đỡ nó rất nhiều nó chỉ coi thắng như 1 người a thôi nhưng nó cũng chưa biết phải trả ơn thắng ntn cả nó chưa thể quyết định được...

hôm sau khi nó và thắng đang đi dạo...

- thắng nhìn nó cười: e nghĩ sao rồi..đã 1 năm trôi qua rồi a nghĩ a có thể...biết được câu trả lời của e rồi chứ..

- nó ko nói gì chỉ im lặng nhìn lá rơi trên đường...

- sao e ko nói gì?

- E...a yêu e chứ?

- Thắng cười tươi nhìn nó: tất nhiên rồi...vậy e...

- Nó gật đầu...thắng cười lên sung sướng...bế hần nó lên trong niềm hạnh phúc còn nó thì trên môi có nở nụ cười nhưng trong trái tim thì đang rỉ máu...

Tại công ty:

Tiếng gõ cửa ..

- bố hần: mời vào...

- nó: chào tổng giám đốc...

- cháu đừng khách sáo thế...có chuyện gì ko..cháu ngồi đi..

nó ngồi xuống ghế sofa và bố hấn cũng ngồi xuống rót trà,,nó từ từ đưa 1 tấm thiệp màu hồng ra trước mặt bố hấn:

- bố hấn ngạc nhiên: cái gì đây..

- dạ là thiệp mời của cháu ạ mong bác thu xếp time đến dự..

- bố hấn nhăn chán dở tờ thiệp ra coi thì ra là đám cưới của nó...bố hấn hơi buồn nhưng cũng đành thôi vậy biết sao được làm gì được...bố hấn mỉm cười: tôi sẽ thu xếp cả bà xã tôi cũng đến...

- vâng! cháu cảm ơn bác..cháu xin phép ạ..

bố hấn lấy tờ thiệp vào túi 1 lát sau thì có điện thoại..

- alo...

- giọng đầu giây bên kia vui vẻ: mình à..huỳnh anh nó...

- bố hấn gấp gáp: huỳnh anh sao..có chuyện gì à?

- Ko..nó tỉnh rồi mình à...

Bố hấn cúp máy rồi nhanh chóng ra khỏi công ty về nhà

Chạy lên phòng hấn ngay...bác sĩ đang khám cho hấn..

- bác sĩ tình hình sao rồi..

- bác sĩ cười : cậu chủ tình hình tốt rồi..vài ngày nữa là có thể bình thường trở lại

- bố hấn vui mừng: vâng.cảm ơn bác sĩ...

bác sĩ ra về bố hấn vào phòng thấy mẹ hấn đang nắm tay hấn...

- bố..hấn nói nhỏ nhẹ..

- ừ..con tỉnh lại là tốt rồi..

- hấn nhăn chán..:con bị tai nạn..con đã là người thực vật mấy năm rồi ạ..

- mẹ hấn nhìn hấn lo lắng: 3 năm rồi con ạ..

- hấn hốt hoảng: 3 năm..

hấn vồ dậy nhảy xuống giường...bố mẹ hấn ngăn cản hấn nhưng hấn đi cho bằng được..may là sức khỏe của hấn còn yếu nên ko thể đi được..bố hấn hứa là sau khi hấn khỏi sẽ cho hấn đi ..hấn mới chịu yên nhưng trong lòng thì đang khó chịu cực kì...hấn hỏi về nó:

- bố ..thư về chưa?

- Bố hấn ấp úng: thư...bố ko có thông tin gì của nó..

- Hấn thất vọng cúi mặt xuống: dạ vâng ạ..

Bố hấn dẫn mẹ hấn ra ngoài để hấn có thể nghỉ ngơi...2 ông bà ngồi xuống ghế

- a gọi e xuống có chuyện gì vậy>?mẹ hấn vẻ khó hiểu..

- bố hấn rút trong túi ra thiệp mời đưa cho mẹ hấn...

- mẹ hấn đọc xong thì ngạc nhiên : huỳnh anh mà biết thì mình tính sao đây?

- Anh cũng chưa biết nhưng tạm thời chưa cho nó biết..

- Vâng ạ..

Tiện tay mẹ hấn để cái thiệp lên bàn...

Hôm sau...hấn đỡ hơn nhiều nên bố mẹ hấn cho hấn đến nhà nó..đến nơi nhà trống ko ko 1 ai..hấn buồn bã thất vọng ra về...từ hôm đó hấn trở nên buồn bã thất vọng vô cùng..

Chap 16:

Và cuối cùng cái ngày đó cũng đến ngày mà nó đi lấy chồng...

Hôm ấy nó được trang điểm thật đẹp một bộ váy cưới màu trắng tóc được cột lên cao rắc kim tuyến cài hoa và thật giống 1 con búp bê..nó bước vào nhà thờ cùng vs bố thẳng..đi đến trước thánh đường..có thẳng ở đó thẳng nhìn nó thật hạnh phúc..

Còn về hấn..hấn nằm trên giường chán rồi..khát nước bước xuống phòng khách ngồi uống nước bật ti vi lên xem..đang xem ti vi thì hấn nhìn thấy có 1 tấm thiệp màu hồng để trên bàn hấn nhặt lên xem..

Sau khi dở tấm thiệp đó ra đọc sơ qua 1 lượt người hấn bắt đầu toát mồ hôi..người run lên ko biết phải làm gì hấn ko nghĩ được gì hơn 1 mạch chạy thẳng đến nhà thờ nơi diễn ra buổi lễ...ở đó chủ hôn đang hỏi

- la cát thẳng con có đồng ý lấy trịnh kim thư làm vợ ko? dù sau này có ốm đau bệnh tật dù khó khăn gian khổ con có chăm sóc và yêu thương vợ con ko?

- Thẳng cười tươi: con đồng ý!

- Chủ hôn quay sang phía nó: trịnh kim thư có đồng ý lấy la cát thẳng làm chồng ko? dù sau này có ốm đau bệnh tật dù khó khăn gian khổ con có chăm sóc và yêu thương chồng con ko?

- Nó nhìn thẳng rồi quay sang chủ hôn: con đồng ý..

Cả nhà thờ rộn ràng niềm vui hân hoan tiếng reo hò tiếng vỗ tay ầm ĩ..chủ hôn giơ tay lên mọi người trật tự

- ta hỏi 1 lần nữa có ai phản đối cuộc hôn nhân này ko...

cả nhà thờ im phăng phắc..bỗng đâu cửa nhà thờ bật tung ra 1 chàng thanh niên bước vào khiến mọi người bờ ngõ bố mẹ hấn đứng dậy:

- huynh anh!..

- hấn thở hổn hển: tôi phản đối...

- nó nhanh chóng tháo gỡ chiếc khăn che mặt ra..nhìn thẳng về phía người con trai đó..nó bất ngờ nước mắt nó rơi...

hấn nhìn về phía nó..1 ánh mắt triu mến: thư...

nó bật khóc chạy về phía hấn chạy thật nhanh qua mặt hấn làm hấn khó hiểu..nó cầm váy chạy tay tháo gỡ chiếc khăn che mặt ra...chạy thật nhanh và nước mắt ko ngừng rơi..hấn ko thể để nó đi lần nữa hấn chạy theo nó..còn về nhà thờ mọi người ngạc nhiên có khó hiểu có..còn thẳng anh khụy xuống nước mắt cũng rơi...ngẩng mặt lên nhìn về xa xăm...nơi mà nó đã đi mất..

nó chạy thật nhanh đến con đường năm xưa...ở đó nó bị ngã...hấn chạy thật nhanh đến đỡ nó dậy

- thư..e có sao ko?

- Nó vùng vằng tháo tay hấn ra..nước mắt vẫn rơi.: a bỏ e ra...

- Ko...hấn ôm chầm lấy nó: a ko thể để e bỏ đi lần nữa đâu a yêu e...

- Nó ngạc nhiên: e ko muốn nghe a bỏ e ra...

- Hấn ko bỏ nó ra mà ngược lại càng siết chặt nó hơn: thư à a yêu e a yêu e thật nhiều

- Nó vẫn ko chịu nó cố vùng vẫy thoát ra

- Hấn nhẹ nhàng buông lỏng nó ra nhìn thẳng mặt nó và hôn nó..thật nhiệt tình bù đắp cho o3 năm qua ko được gần nhau mà..hề hề...kết thúc nụ hôn đó nó mới chịu nghe hấn nói

- Tại sao a yêu e mà ko chờ e? e đã chờ a cả ngày trên con đường này a biết ko? time qua a đã đi đâu?
- ..hắn nhìn nó cười : a mà đến gặp e được thì đã ko có ngày hôm nay..tất cả chỉ là hiểu nhầm thôi..a bị tai nạn..3 năm qua a đã ngủ và quên mất ngày hẹn gặp e..để đến bây h a mới tỉnh lại ..e phải hiểu a chứ?
- Nó ngỡ ngang nước mắt lại tuôn rơi thì ra nó đã hiểu nhầm hắn: nó đã trách hắn là tại sao ko đến tại sao ko tìm nó..nó tưởng hắn ko hề yêu nó..nó đã khóc thật nhiều thay cho lời xin lỗi của mình dành cho hắn...hắn chẳng biết làm gì hơn ngoài việc ôm chặt lấy nó...

Chap 17:

Vậy là nó và hắn lại quay lại vs nhau tình yêu ngày càng đẹp ngày càng hạnh phúc và cũng đến ngày nó và hắn tổ chức đám cưới vợ chồng nó cùng đi làm tại công ty của ba hắn..công ty cũng nhờ thế mà ngày 1 đi lên..thịnh vượng hơn..

Còn thằng thì chỉ biết mỉm cười chúc cho hắn và nó hạnh phúc bên nhau và ko phải chia lìa lần nào nữa nó và hắn vẫn vậy..

- nó thì đang ngồi bên máy tính phác họa đồ..thiết kế còn hắn thì đang ngồi trên giường tự nhiên hắn bật giấy ôm qua eo của nó:
- nó liếc mắt nhìn hắn : chuyện gì đây...
- Hắn nhìn nó cười gian tà: sinh con cho anh nha?
- Nó ngạc nhiên: ơ hơ..e ko thích sinh con sớm đâu..a tránh ra đi e còn phải làm việc
- Lúc nào cũng công việc..đi ngủ đi mà e..
- A thích thì đi mà ngủ..tránh ra...

Nó đẩy hắn ra..

Còn hắn thì nhắc bổng nó lên bế vút lên giường

- a làm gì vậy?
- sinh con ...
- hắn cười nhếch miệng lấy cái chăn vùi qua người nó...
- a tránh ra..e đã bảo chưa muốn ngủ mà..
- ko quan tâm...
- aaaaaaaa..tránh ra...
- e yên nào...

5 năm sau

Cả gai đình nó đang vui vẻ và hạnh phúc bên nhau trên 1 bãi cỏ...mát mẻ,...

Nó và con gái út của nó tên B0.. đang ngồi trên 1 tấm vải trắng và bày biện thức ăn...

- mẹ ơi..món này là món gì ạ?bo lên tiếng
- là cơm cuốn hàn quốc đấy con ạ...
- ừ..nhìn ngon quá mẹ sau này con sẽ nấu ngon hơn mẹ..
- nó cười hiền xoa đầu con: ừ...con đi gọi bố và a đến ăn đi..
- vâng ạ..
- đưa trẻ tên bo trại đi đến chỗ có 1 người đàn ông và 1 thằng bé hơn bo 1 tuổi tên king..
- bố..a.ra ăn trưa kia...

- hấn chạy lại chỗ BO bế lên : bố biết rồi và dắt tay KING đi đến chỗ nó...
- ư...nhiều món ngon quá,...nhỉ e yêu...
- ừ bố con ăn đi...
- mấy đứa nhóc thì đâm đầu vào ăn ngon lành,..còn hấn thì nhìn nó đầy quỵên rũ..
- a sao vậy?
- 2 đứa trẻ ngẩng mặt lên nhìn bố chúng: bố sao à?
- À..bố ko sao: hấn nhìn lên trời cao..: các con xem kìa đại bàng..

2 đứa con nhìn theo tay hấn chỉ..chỉ chờ có thể hấn hôn nó đấm đuổi...khi 2 đứa quay lại thì nhìn thấy cảnh tượng huy hoàng đó 2 đứa quay mặt đi nhìn nhau cười hóm hỉnh: bố chụt mẹ kìa...hí hí..

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/osin-dac-biet>